

மொஹமட் ஹனீபா பதுர்நிஸா,
13/3, ஓர்காட் தோட்டம்,
நிட்டம்புவ
முறைப்பாட்டாளர்

மொஹமட் லியாதீன் மொஹமட் றுஷ்தி,
13/3, ஓர்காட் தோட்டம்,
நிட்டம்புவ
பதிக்கப்பட்டவர்

எதிர்

HRC-SUO-MOTU-08-25

இ.ம.உ.ஆ முறைப்பாட்டு இலக்கம் : HRC-1072-25

பணிப்பாளர் மற்றும் ஏனையோர்
பயங்கரவாத தடுப்பு மற்றும்
விசாரணைப் பிரிவு,
பழைய தலைமைக் கட்டிடம்
கொழும்பு
பிரதிவாதி

முறைப்பாட்டின் சுருக்கம்.

இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு (HRCSL) 1979 ஆம் ஆண்டின் 48ஆம் இலக்க பயங்கரவாத தடுப்பு சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்ட மொஹமட் லியாதீன் மொஹமட் றுஷ்தி தொடர்பாக HRC-Suo-Motu-08-25 இலக்கத்தில் பதியப்பட்ட குற்றப் பிரேரணை விசாரணையொன்றை முன்னெடுத்தது. அது தொடர்பான விசாரணை 2025 ஏப்ரல் 10 மற்றும் 2025 மே 21 ஆம் திகதிகளில் நடாத்தப்பட்டது. மேலும் பாதிக்கப்பட்டவருக்காக மொஹமட் ஹனீபா பதுர்நிஸா (பாதிக்கப்பட்டவரின் தாய்) மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிற்கு முறைப்பாடொன்றை (HRC-1072-25) பதிவு செய்தார். அவரது மகன் பயங்கரவாத தடுப்பு சட்டத்தின் கீழ் சட்ட விரோதமாக கைது செய்யப்பட்டதற்காக 2025 மார்ச் 22 ஆம் திகதி அவர் அவரது மகனது கைது மற்றும் அதன் பின்னரான தடுப்பு காவல் தவறானது எனவும் அரசு அதிகாரிகள் பிழையான குற்றச்சாட்டுக்களை முன்வைக்க முயல்வதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். முறைப்பாட்டாளரால் குறிப்பிட்ட விடயத்தில் ஆணைக்குழுவின் தலையிடும் படியும் பாதிக்கப்பட்டவரை உடனடியாக விடுவிப்பதை உறுதிப்படுத்தும் படியும் வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது.

மேலும் ஆணைக்குழுவின் ஒருவர் பாதிக்கப்பட்டவரை நேரடியாக சந்தித்து அவரது நலனை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டுமெனவும் முறைப்பாட்டாளரால் வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது.

2. ஆணைக்குழுவினால் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள்.

a. பயங்கரவாத தடுப்பு மற்றும் விசாரணைப் பிரிவிற்கு விஜயம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ஆணைக்குழு இலங்கை பொலிஸ் துறையின் பயங்கரவாத தடுப்பு பிரிவிற்கு (TID) 2025.03.27ஆம் திகதி விஜயம் மேற்கொண்டு விசாரணை நடாத்தி உத்தியோகபூர்வ வாக்கமுலமொன்றை பாதிக்கப்பட்டவரிடமிருந்து பதிவு செய்தது. ஆணைக்குழுவின் பிரதிநிதிகளால் பாதிக்கப்பட்டவரின் நலனை பரிசீலனை செய்வதற்காக தடுப்பு காவலில் வைக்கப்பட்ட இடத்திற்கு விஜயம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. குறிப்பிட்ட விஜயத்தின் போது பாதிக்கப்பட்டவர் மோசமான முறையில் நடாத்தப்பட்டமை தொடர்பில் எந்தவொரு குற்றச்சாட்டையும் முன்வைக்கவில்லை. மற்றும் மோசமான முறையில் நடாத்தப்பட்டமைக்கான எந்த அறிகுறிகளும் காணப்படவில்லை. மேலும் ஆணைக்குழு பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை தேவைகளுக்கான அணுகல் தொடர்பாகவும் அவதானித்தது.

b. பயங்கரவாத தடுப்பு மற்றும் விசாரணைப் பிரிவின் அறிக்கை

முறைப்பாட்டாளரின் முறைப்பாட்டிற்கு இணங்க ஆணைக்குழு CTID யிடமிருந்து அறிக்கையொன்றை கோரியிருந்தது.

முதலாம் பிரதிவாதி பயங்கரவாத தடுப்பு மற்றும் விசாரணைப் பிரிவின் பணிப்பாளர் 2025.04.09 ஆம் திகதி முன்வைக்கப்பட்ட அறிக்கையொன்றை சமர்ப்பித்தார். மேலும் அவர் 2025.03.21 கொம்பனித் தெரு பொலிஸ் நிலையத்திற்கு Colombo City Centre இல் “Fuck Israel end Apartheid” என்ற வாசகங்கள் பதிக்கப்பட்ட 2 ஒட்டுப்படங்கள் ஒட்டப்பட்டுள்ளது தொடர்பில் தகவல் கிடைக்கப்பெற்றமை தொடர்பில் ஆணைக்குழுவிற்கு அறிவித்தார். அதனைத்தொடர்ந்து குறித்த வழக்கானது பொலிஸ் மா அதிபரின் வழிக்காட்டுதலின் கீழ் பயங்கரவாத தடுப்பு மற்றும் விசாரணைகள் தொடர்பான பிரிவிற்கு (CTID) கையளிக்கப்பட்டது.

கண்காணிப்பு கமராவில் பதிவான பாதிக்கப்பட்ட நபர் பலிப்புச்சொற்கள் பொறிக்கப்பட்ட ஒட்டுப்படங்கள் ஒட்டுவது தொடர்பான காட்சிகள் தொடர்பான பரிசீலனை உள்ளிட்ட விசாரணைகளைத் தொடர்ந்து (CTID) அலுவலர் ஒருவர் பாதிக்கப்பட்ட நபர் வேலைசெய்யும் இடத்திற்கு 2025.03.22 அன்று விஜயம் மேற்கொண்டு குறிப்பிட்ட நபரைக் கைது செய்திருந்தார்.

குறிப்பிட்ட நபரின் கைதினைத் தொடர்ந்து அவர் பயங்கரவாத தடுப்பு சட்டம் பிரிவு 06 இன் கீழ் பொலிஸ் காவலில் வைக்கப்பட்டார். 2025.03.24ஆம் திகதி பிரதிவாதிகள் பாதிக்கப்பட்டவருக்கெதிராக தடுப்புக் காவல் கட்டளையொன்றை (தடுப்பு காவலில் வைப்பதற்கான அதிகார பூர்வ அனுமதி) பயங்கரவாத தடுப்பு சட்டம் 09 ஆம் பிரிவின் கீழ் பெற முயற்சித்ததை தொடர்ந்து பாதுகாப்பு அமைச்சினால் குறிப்பிட்ட தடுப்பு காவல் கட்டளை வழங்கப்பட்டது. CTID பணிப்பாளர் அறிக்கையில் மேற்குறிப்பிட்ட ஒட்டுப் படங்கள் (Stickers) ஒட்டப்பட்டமை தொடர்பாக கிடைக்கப்பெற்ற தகவல்களின் அடிப்படையிலும் குறித்த நபரின் வீட்டில் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையின் அடிப்படையிலும் அவரிடம்

உள்ளதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு தீவிரவாத கருத்துக்களின் அடிப்படையிலேயே குறித்த நபர் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டார் என முதலாவது பிரதிவாதி குறிப்பிட்டார்.

பின்னர் தடுப்புக்காவல் உத்தரவு ஏப்ரல் 7ஆம் திகதி 2025 அன்று இடைநிறுத்தப்பட்டது, மேலும் பாதிக்கப்பட்டவர் PTA இன் பிரிவு 11(1) இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட தடை உத்தரவின் பேரில் விடுவிக்கப்பட்டார். பாதிக்கப்பட்டவரின் விடுதலையும் தடை உத்தரவைப் பிறப்பித்தலும் நீதிமன்ற உத்தரவின்படி அல்ல, நிர்வாக முடிவின்படி செய்யப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தடை உத்தரவின்படி, அவர் தனது வசிப்பிடத்தை மாற்ற திட்டமிட்டால் CTID-க்குத் தெரிவிக்க வேண்டும், வெளிநாடு பயணம் செய்தால் CTID-யின் முன் அனுமதியைப் பெற வேண்டும், மேலும் ஒவ்வொரு வாரமும் CTID-க்கு அறிவிக்க வேண்டும் என உத்தரவிடப்பட்டது.

c. விசாரணை

இந்த விவகாரம் குறித்து ஆணைக்குழு ஏப்ரல் 10, 2025 மற்றும் மே 21, 2025 ஆகிய திகதிகளில் அதிகாரப்பூர்வ விசாரணையை நடத்தியது.

ஏப்ரல் 10 ஆம் திகதி, முறைப்பாட்டாளர் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவர் சார்பாக ஒரு வழக்கறிஞர் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவரின் தந்தை சமூகமளித்திருந்தனர். சட்டத்தரணி அளித்த சமர்ப்பிப்புகளின்படி, நீதித்துறை மருத்துவ அதிகாரி (JMO) பாதிக்கப்பட்டவரின் மதிப்பீட்டைப் பற்றி நீதவான் முன்னிலையில் அறிக்கை அளிக்க வேண்டிய நீதிமன்ற விசாரணையின் காரணமாக புகார்தாரரும் பாதிக்கப்பட்டவரும் விசாரணையில் சமூகமளிக்கவில்லை மே 21 அன்று நடந்த விசாரணையின் போது புகார்தாரரும் பாதிக்கப்பட்டவரும் சமூகமளித்தனர்.

விசாரணையின் இரண்டு நாட்களிலும் CTID-யைச் சேர்ந்த ஐந்து அதிகாரிகள் பிரதிவாதிகளாக சமூகமளித்தார்கள். முதல் பிரதிவாதி விசாரணையில் கலந்து கொள்ளவில்லை, ஆனால் தன்னைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த ஒரு உயர் அதிகாரியை அனுப்பியிருந்தார். பிரதிவாதிகள் எந்த நேரத்திலும் வேண்டுமென்றே சட்டத்தை மீறவில்லை என்றும், ஏப்ரல் 2019 ஈஸ்டர் ஞாயிறு குண்டுவெடிப்புகளைத் தடுக்க உளவுத்துறையின் அடிப்படையில் செயல்படத் தவறியதற்காக CTID (அப்போது அறியப்பட்ட “பயங்கரவாத புலனாய்வுப் பிரிவு” உட்பட) கடும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளான சூழலில் அவர்களின் நடவடிக்கைகள் முதன்மையாக உந்துதல் பெற்றதாகவும் பிரதிவாதிகள் தெரிவித்தனர். பிரதிவாதிகள் தாங்கள் தீர்க்கமாக செயல்பட வேண்டும் என்றும், சுற்றுலாப் பயணிகள் மீதான சாத்தியமான தாக்குதல்கள் குறித்த உளவுத்துறை அறிக்கைகளை முன்னர் பெற்றிருந்ததால், எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டதாகவும் கூறினர்.

மேற்படி விசாரணையின் போது, முறைப்பாட்டாளர் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவரின் வழக்கறிஞர், பாதிக்கப்பட்டவரை கைது செய்து தடுத்து வைத்ததற்கு சட்டப்பூர்வ அடிப்படை இல்லை என்றும், அவர் பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் செய்ததாக சந்தேகிப்பதற்கு நியாயமான காரணங்கள் இல்லை என்றும் சமர்ப்பித்தார். பாதிக்கப்பட்டவர் பிரதிவாதிகளுக்கு அளித்த அறிக்கையைக் கொண்டதாகக் கூறப்படும் சிங்கள மொழியில் ஒரு நீண்ட ஆவணத்தில் கையொப்பமிடச் செய்யப்பட்டதாகவும், ஆனால் அறிக்கையில் கையொப்பமிடுவதற்கு முன்பு அந்த அறிக்கையை மறுபரிசீலனை செய்யவோ அல்லது ஒரு வழக்கறிஞரை அணுகவோ போதுமான நேரம் வழங்கப்படவில்லை என்றும் மேலும் வாதிடப்பட்டது.

பாதிக்கப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட்டதும் அவரைப் பொறுப்பேற்பதாக புகார்தாரரிடமிருந்து எழுத்துப்பூர்வ உறுதிமொழியை CTID அதிகாரிகள் கோரியதாகவும், அத்தகைய அதிகாரிகள் காவல் நிலையமோ அல்லது வேறு அதிகாரப்பூர்வ இடமோ அல்லாத இடத்தில் அத்தகைய உறுதிமொழியைக் கோரியதாகவும் வாதிடப்பட்டது.

ஓட்டுப்படங்களில் காணப்படும் குறிப்பிட்ட வார்த்தைகள், அதாவது, “Fuck Israel end Apartheid” என்பது, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் தாங்களாகவே குற்றமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதை பதிலளித்தவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். “இனவெறி” என்ற வார்த்தையின் அர்த்தத்தை பிரதிவாதிகள் அறிந்திருக்கிறார்களா என்று ஆணைக்குழு விசாரித்தபோது, இணையத்தில் ஆராய்ச்சி செய்து அது “இனவெறிக் கொள்கையை” குறிப்பதாகக் கண்டறிந்ததாகக் கூறினர். இந்தச் சொல்லின் அர்த்தம் குறித்து மேலும் எந்த ஆலோசனையோ அல்லது கருத்தையோ பெறவில்லை என்பதை பதிலளித்தவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

மே 21, 2025 அன்று நடைபெற்ற விசாரணையின் போது, இஸ்ரேலிய தூதரகத்தின் முன் ஒரே மாதிரியான ஓட்டுப்படங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தால், பாதிக்கப்பட்டவரைக் கைது செய்திருக்க முடியாது என்றும், அவர் ஓட்டுப்படங்களை “ரகசியமாக” ஒட்டிய விதம் பாதிக்கப்பட்டவரின் செயல்களை விசாரிப்பதற்கான ஒரே காரணம் என்றும், சட்ட அமுலாக்க அதிகாரிகள் அவரைத் தேடுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்ததும் அவரது சமூக ஊடக உள்ளடக்கத்தை நீக்க முயன்றது என்றும் பதிலளித்தவர்கள் கூறினார் பாதிக்கப்பட்டவரைக் கைது செய்த அதிகாரி விசாரணையில் இருந்தார், மேலும் பாதிக்கப்பட்டவரின் வேலை செய்யும் இடத்திற்கு முதலில் சென்றபோது, பாதிக்கப்பட்டவர் அங்கு இல்லை என்றும், பாதிக்கப்பட்டவரின் சக ஊழியர்களில் ஒருவரை பாதிக்கப்பட்டவரைத் தொடர்பு கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டதாகவும் கூறினார். மேற்கூறிய உரையாடலின் போது, பாதிக்கப்பட்டவர் அந்த சக ஊழியரிடம் தங்கள் உரையாடலை நீக்குமாறு கேட்டதாகக் கூறப்பட்டது.

விசாரணையின் போது, பாதிக்கப்பட்டவரின் வீட்டில் அலங்கார வாள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது தொடர்பில் எந்த குறிப்பும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாதிக்கப்பட்டவரை விசாரித்து, பாலஸ்தீனத்தில் உள்ள காசாவில் நடந்த நிகழ்வுகள் குறித்து அவர் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படும் கருத்துக்களை மதிப்பிட்டதில், எதிர்காலத்தில் அவர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்யக்கூடும் என்று நம்புவதற்கு காரணம் இருப்பதாக பதிலளித்தவர்கள் கூறினர். காசாவில் நடந்த நிகழ்வுகள் தொடர்பாக பாதிக்கப்பட்டவர் உட்கொண்டிருந்த நிகழ்நிலை உள்ளடக்கத்தை மதிப்பீடு செய்ததாகவும் அவர்கள் கூறினர்.

மற்றும் இஸ்லாத்தின் நடைமுறை மற்றும் அவர் “தீவிரமயமாக்கப்பட்டவர்” என்றும் தேசிய பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக இருப்பதாகவும் மதிப்பிட்டிருந்தார்.

பாதிக்கப்பட்டவரை பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு குறிப்பிட்ட குற்றத்துடனும் தொடர்புபடுத்தும் எந்த ஆதாரமும் இல்லாததால் தடுப்புக்காவல் உத்தரவை இடைநிறுத்த முடிவு எடுக்கப்பட்டதாக பதிலளித்தவர்கள் மேலும் ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால், எதிர்காலத்தில் அவர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்யக்கூடும் என்றும் அவரைக் கண்காணிக்க வேண்டும் என்றும் மதிப்பிட்டதன் காரணமாக பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு தடை உத்தரவை அவர்கள் கோரியதாக அவர்கள் மேலும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

மே 21, 2025 அன்று நடைபெற்ற விசாரணையின் போது, முறைப்பாட்டாளர் தனது முறைப்பாட்டின் உள்ளடக்கங்களை மீண்டும் வலியுறுத்தி ஆணைக்குழுவிடம் ஒரு சிறிய அறிக்கையை அளித்தார். அதன் பிறகு, பாதிக்கப்பட்டவர் ஆணைக்குழுவிடம் சமர்ப்பிப்புகளை வழங்கினார். பாதிக்கப்பட்டவர், மார்ச் 20, 2025 அன்று, தனது வேலை செய்யும் இடத்தில் உள்ள அச்சப்பொறியைப் பயன்படுத்தி “Fuck Israel end Apartheid” என்ற வாசகத்தை அச்சிட்டதாகவும், இரண்டு அச்சப்பிரதிகளையும் ஒட்டுப்படங்களாக மாற்ற இரட்டை பக்க ஒட்டும் நாடாவைப் பயன்படுத்தியதாகவும் ஒப்புக்கொண்டார். பின்னர், அதே நாளில், இரவு 8.00 மணியளவில் தனது வேலை செய்யும் இடத்தை விட்டு வெளியேறும்போது, ஷாப்பிங் சென்டரில் தெரியும் இடங்களில் ஸ்டிக்கர்களை ஒட்டியதாக அவர் கூறினார். காசாவில் நடைபெறும் நிகழ்வுகள் குறித்த தனது கோபத்தையும், பாலஸ்தீன மக்களுடன் ஒருவித ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தும் தனது விருப்பத்தையும் வெளிப்படுத்துவதே ஒட்டுப்படங்களாக ஒட்டுவதற்கான ஒரே நோக்கம் என்று அவர் கூறினார். பாதிக்கப்பட்டவர், அந்த ஷாப்பிங் சென்டரில் ஒரு ஊழியராக இருப்பதால், வளாகத்தில் நிறுவப்பட்ட சிசிடிவி கேமராக்களை “ரகசியமாக” ஒட்ட விரும்புவதாக பிரதிவாதியின் கூற்றுக்களை மறுத்தார்.

மேற்கத்திய அரசாங்கங்கள் மற்றும் இஸ்ரேல் அரசு வன்முறை மோதலைப் பரப்புகின்றன என்ற தனது கருத்து காரணமாக, மேற்கத்திய அரசாங்கங்கள் மற்றும் இஸ்ரேல் அரசுக்கு எதிராக கடுமையான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்ததாகவும் ஆனால் இஸ்ரேலிய சுற்றுலாப் பயணிகள் எவருக்கும் எதிராக வன்முறையை தாம் ஆதரிக்கவில்லை என்றும், அவரது வெளிப்பாடுகள் அநீதிக்கு எதிரான அரசியல் வாதத்தின் விஷயமாகும் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

பாதிக்கப்பட்டவர், பிரதிவாதிகளுக்கு அளித்த அறிக்கையைக் கொண்டதாகக் கூறப்படும் சிங்கள மொழியில் ஒரு நீண்ட ஆவணத்தில் கையெழுத்திட்டதை உறுதிப்படுத்தினார். தனக்கு சிங்களம் படிக்கத் தெரியும் என்பதை அவர் உறுதிப்படுத்தினார், அந்த அறிக்கையை மறுபரிசீலனை செய்ய தனக்கு போதுமான நேரம் வழங்கப்படவில்லை என்று கூறினார். பாதிக்கப்பட்டவர் தொடர்பாக கைது ரசீது, ஆரம்ப கைதுக்குப் பிறகு பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு, ஏப்ரல் 5, 2025 அன்று மட்டுமே வழங்கப்பட்டது என்றும் ஆணைக்குழுவிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

பாதிக்கப்பட்டவர் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்பட்டாரா அல்லது பிற கொடூரமான, மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடாத்துகைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டாரா என்பது குறித்து ஆணைக்குழு விசாரித்தபோது, சில விசாரணை அதிகாரிகளால் தனது முகத்தில் தாக்கப்பட்டதாக பாதிக்கப்பட்டவர் கூறினார். இந்த செயல்களால் எந்த காயமும் ஏற்படவில்லை என்றும், அதிகாரிகள் யார் என்பதை அவரால் நினைவுகூற முடியவில்லை என்றும் அவர் தெளிவுபடுத்தினார். மார்ச் 27, 2025 அன்று ஆணைக்குழுவிற்கு வருகைதந்த போது பாதிக்கப்பட்டவர் அத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லவில்லை என்பது நினைவுகூறத்தக்கது, இருப்பினும் மார்ச் 27 க்குப் பிறகு ஏதேனும் தாக்குதல் சம்பவம் நடந்ததா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மேலும், பாதிக்கப்பட்டவர் குறித்த சட்ட மருத்துவரின் அறிக்கையில் மோசமான சிகிச்சை குறித்து எந்த அவதானிப்புகளும் இல்லை. பிரதிவாதிகள் இருந்த விசாரணையின் போது பாதிக்கப்பட்டவர் மேலும் எந்த விவரங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளத் தயாராக இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்று ஆணைக்குழு கருதுகிறது. அதன்படி, பாதிக்கப்பட்டவருக்கும் அவரது வழக்கறிஞருக்கும் கூறப்பட்டதாகக் கூறப்படும் தாக்குதல் தொடர்பாக கூடுதல் தகவல்களை ஆணைக்குழுவிற்கு சமர்ப்பிக்கலாம் என்று அது தெரிவித்தது.

3. பகுப்பாய்வு

குறிப்பிட்ட வழக்கு மொஹமட் லியாதீன் மொஹமட் றுஷ்தி பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் தடுத்து வைத்தது தொடர்பானது. பாதிக்கப்பட்டவர் ஆரம்பத்தில் கொழும்பு நகர மையத்தில் “Fuck Israel end Apartheid” என்ற சொற்றொடரைக் கொண்ட இரண்டு ஒட்டுப்படங்களை ஒட்டியதால் கைது செய்யப்பட்டார் என்பதை தரப்பினரால் முன்வைக்கப்பட்ட உண்மைகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பின்னர் பாதிக்கப்பட்டவர் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டதற்கு, ஈஸ்டர் ஞாயிறு குண்டுவெடிப்புகளுடன் தொடர்புடைய சந்தேக நபர்களுடன் அவரது “மனநிலை” மற்றும் “முன்றாம் தரப்பு தொடர்புகள்” (கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளது) தொடர்பாக மேலும் ஆதாரங்கள் சேகரிக்கப்பட்டதே காரணம் என்று பதிலளித்தவர்கள் கூறினர்.

அ. கருத்துச் சுதந்திரம், சிந்தனை மற்றும் மனசாட்சியின் சுதந்திரம்

இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14(1)(அ) ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் பேச்சு சுதந்திரம் மற்றும் வெளியீடு உட்பட கருத்துச் சுதந்திரம் உள்ளது என்பதை வழங்குகிறது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் (UN) மனித உரிமைகள் குழுவின் பொது கருத்து எண். 34 இன் உறுப்புரை 19 கருத்து மற்றும் வெளிப்பாடு சுதந்திரங்கள் பற்றிய கருத்து சுதந்திரம், தனிநபரின் முழு வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத நிபந்தனையாகும், எந்தவொரு சமூகத்திற்கும் இன்றியமையாததாக உள்ளது, மேலும் ஒவ்வொரு சுதந்திரமான மற்றும் ஜனநாயக சமூகத்திற்கும் அடித்தளமாக அமைகிறது என்பதை ஆணைக்குழு நினைவு கூர்கிறது.

சுனிலா அபேசேகரா எதிர் ஆரிய ரூபசிங்க, தகுதிவாய்ந்த அதிகாரி மற்றும் பிறர் (2000) 1 Sri.LR. 314 (பக். 340 இல்), சன்னா பீரிஸ் மற்றும் பிறர் எதிர் அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் பிறர் (“ரதவேசி பெரமுனா” வழக்கு) (1994) 1 Sri.LR. 1 (பக். 134 இல்) என்ற வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம், “பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரம் சாதகமாகப் பெறப்பட்ட அல்லது தீங்கிழைக்காத அல்லது அலட்சியப் பொருளாகக் கருதப்படும் தகவல் அல்லது கருத்துக்களை மட்டுமல்ல, மாநிலத்தையோ அல்லது மக்களின் எந்தவொரு துறையையோ புண்படுத்தும், அதிர்ச்சியூட்டும் அல்லது தொந்தரவு செய்யும் தகவல்களையும் பாதுகாக்கிறது” என்று கருத்து தெரிவித்தது (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டது). மேலும், ஜோசப் பெரேரா அலியாஸ் புருட்டன் பெரேரா எதிர் தி அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் பிறர் [1992] 1 Sri.LR. 199 (பக். 225 இல்), உச்ச நீதிமன்றம் பின்வருமாறு கருத்து தெரிவித்தது.

எமது அரசியலமைப்பின் கீழ் நாம் உறுதியளிக்கப்பட்ட ஒரு சுதந்திர சமூகத்தின் அடிப்படை மதிப்புகளில் ஒன்று, நாம் போற்றும் சிந்தனைக்கு மட்டுமல்ல, நாம் வெறுக்கும் சிந்தனைக்கும் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. சிறிதளவு சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அனைத்து கருத்துக்கள், வழக்கத்திற்கு மாறான கருத்துக்கள், சர்ச்சைக்குரிய கருத்துக்கள், நிலவும் கருத்துச் சூழலுக்கு வெறுக்கத்தக்க கருத்துக்கள் கூட, பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்திற்கான அரசியலமைப்பு உத்தரவாதத்தின் பாதுகாப்பைக் கொண்டுள்ளன.

எனவே, இலங்கையில், கருத்துச் சுதந்திரம் என்பது பரந்த அளவிலான வெளிப்பாடுகளை உள்ளடக்கியது, இதில் சிலரை புண்படுத்தும், அதிர்ச்சியூட்டும் அல்லது தொந்தரவு செய்யக்கூடிய வெளிப்பாடுகள் அடங்கும்.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரைகள் 15(2) மற்றும் 15(7) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அளவுகோல்களை கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று ஆணைக்குழு கருதுகிறது. உறுப்புரை 15(2) கருத்துச் சுதந்திரம் “இன மற்றும் மத நல்லிணக்கத்தின் நலன்களுக்காக அல்லது நாடாளுமன்ற சிறப்புரிமை, நீதிமன்ற அவமதிப்பு, அவதூறு அல்லது ஒரு குற்றத்தைத் தூண்டுதல் தொடர்பாக சட்டத்தால் பரிந்துரைக்கப்படும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு” உட்பட்டதாக இருக்கும் என்று கூறுகிறது. உறுப்புரை 15(7) பின்வருமாறு கூறுகிறது.

[உறுப்பரை 14] ஆல் அறிவிக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்ட அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளையும் செயல்படுத்துவதும், தேசிய பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கு மற்றும் பொது சுகாதாரம் அல்லது ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக அல்லது மற்றவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்கு உரிய அங்கீகாரம் மற்றும் மரியாதையைப் பெறுவதற்காக அல்லது ஒரு ஜனநாயக சமூகத்தின் பொது நலனுக்கான நியாயமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக சட்டத்தால் பரிந்துரைக்கப்படும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்கும்.

இந்தச் சட்டக் கட்டமைப்பைக் கருத்தில் கொண்டு, பாதிக்கப்பட்டவர் ஒட்டியிருந்த ஸ்டிக்கர்களில் காணப்படும் “Fuck Isreal end Apartheid” என்ற சர்ச்சைக்குரிய வார்த்தைகளை உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். அறிக்கையின் முதல் பகுதி, அதாவது, “Fuck Israel” ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டிற்கு, அதாவது இஸ்ரேலுக்கு எதிரான சீற்றத்தை வெளிப்படுத்த அவதூறான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த வார்த்தைகள் எந்தவொரு குறிப்பிட்ட தேசிய, இன அல்லது மதக் குழுவையும் குறிவைக்கவில்லை, மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மாநிலத்தின் மீதான வாய்மொழித் தாக்குதலாக மட்டுமே விளக்க முடியும். அந்த மாநிலத்தின் குடிமக்கள் இந்த வார்த்தைகளால் புண்படுத்தப்படலாம், அதிர்ச்சியடையலாம் அல்லது தொந்தரவு செய்யப்படலாம் என்றாலும், அந்த வார்த்தைகள் இலங்கை சட்டத்தின் கீழ் எந்த குற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாது என்று ஆணைக்குழு கருதுகிறது.

2007ஆம் ஆண்டின் 56 ஆம் எண் கொண்ட சர்வதேச சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் உடன்படிக்கை (ICCPR) சட்டத்தின் உறுப்புரை 3(1), பாகுபாடு, விரோதம் அல்லது வன்முறையைத் தூண்டும் தேசிய, இன அல்லது மத வெறுப்பை ஆதரிப்பதைத் தடை செய்வதில் ரபாத் செயல் திட்டத்தின் அடிப்படையில், 2019 ஆம் ஆண்டில், ஆணையம் இந்தப் பிரிவின் நோக்கம் மற்றும் பயன்பாடு குறித்த குறிப்பிட்ட வழிகாட்டுதல்களை வெளியிட்டது. நவம்பர் 2023 இல், முஹம்மத் ராசிக் முஹம்மத் ரம்லி எதிராக பொறுப்பாளர், குற்றப் புலனாய்வுத் துறை மற்றும் பிறர் SC (F.R) எண். 135/2020 வழக்கில் ஆணைக்குழுவின் 2019 வழிகாட்டுதல்களை உச்ச நீதிமன்றம் அங்கீகரித்தது. ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3(1) இன் கீழ் எந்தவொரு வெளிப்பாட்டையும் குற்றமாக மாற்ற, சட்ட அமுலாக்க அதிகாரிகளால் பல காரணிகளைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது. இந்தக் காரணிகளில் மிக முக்கியமானது, தடைசெய்யப்பட்ட வெளிப்பாடு “பாகுபாடு, விரோதம் அல்லது வன்முறையைத் தூண்டுவதாக” இருக்குமா என்பதுதான். குற்றத்தின் இந்த அம்சம், தடைசெய்யப்பட்ட வெளிப்பாடு உண்மையான தீங்கு விளைவிக்கும் உடனடி ஆபத்து உள்ளதா என்பதை சட்ட அமுலாக்க அதிகாரிகள் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

இந்த தரநிலைகளை தற்போதைய வழக்கில் பயன்படுத்துவதன் மூலம், பாதிக்கப்பட்டவரின் இழிவான வெளிப்பாடு ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3(1) இன் கீழ் ஒரு குற்றமாக கருதப்படாது என்று ஆணைக்குழு முடிவு செய்கிறது.

மேலும் PTA இன் பிரிவு 2(1)(h), “பேசப்பட்ட அல்லது படிக்க நோக்கம் கொண்ட வார்த்தைகள் அல்லது அடையாளங்கள் அல்லது புலப்படும் பிரதிநிதித்துவங்கள் மூலம் அல்லது வேறுவிதமாக வன்முறைச் செயல்கள் அல்லது மத, இன அல்லது வகுப்புவாத ஒற்றுமையின்மை அல்லது வெவ்வேறு சமூகங்கள் அல்லது இன அல்லது மதக் குழுக்களிடையே வெறுப்பு அல்லது விரோத உணர்வுகளை ஏற்படுத்தும் அல்லது ஏற்படுத்த விரும்பும்” எந்தவொரு நபரும் ஒரு குற்றத்தைச் செய்கிறார் என்று வழங்குகிறது. பாதிக்கப்பட்டவரின் ஆரம்பக் கைது இந்த குறிப்பிட்ட குற்றத்துடன் தொடர்புடையது என்று பிரதிவாதிகள் கூறினர், இருப்பினும் பிரிவு 2(1)(h) இன் கீழ் எந்த குற்றமும் பாதிக்கப்பட்டவரால் செய்யப்படவில்லை என்று பிரதிவாதிகள் பின்னர் தீர்மானித்தனர். சுவரொட்டிகளில் உள்ள உண்மையான வார்த்தைகளை ஒரு குற்றமாகக் கருதவில்லை என்றும், பாதிக்கப்பட்டவர் ஸ்டிக்கர்களை வெளிப்படையாக ஒட்டியிருந்தால் (உதாரணமாக - இஸ்ரேலிய தூதரகத்தின் முன்), பாதிக்கப்பட்டவரைக் கைது செய்வதை அவர்கள் பரிசீலித்திருக்க மாட்டார்கள் என்றும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டது. பாதிக்கப்பட்டவர் அவற்றை “ரகசியமாக” ஒட்டுவதற்கான முடிவு பிரிவு 2(1)(h) இன் கீழ் அவர்களின் ஆரம்ப சந்தேகத்திற்கு முதன்மையான அடிப்படையாகும் என்று அவர்கள் கூறினர். மேலும், மத முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நாட்களில் இலங்கையில் சுற்றுலாப் பயணிகளை குறிவைப்பது குறித்து டிசம்பர் 20, 2024 அன்று பொலிஸ் மா அதிபர் வெளியிட்ட உளவுத்துறை அறிக்கையை அவர்கள் அறிந்திருந்ததாகவும், இந்த அறிக்கையின் உள்ளடக்கங்கள் பாதிக்கப்பட்டவரின் நடவடிக்கைகள் குறித்து மேலும் விசாரிக்கத் தூண்டியதாகவும் அவர்கள் கூறினர்.

“Fuck Israel” என்ற சர்ச்சைக்குரிய வார்த்தைகள் உறுப்புரை 2(1)(h)-இன் கீழ் ஒரு குற்றமாக நியாயமாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது என்று ஆணைக்குழு கருதுகிறது, ஏனெனில் அவை எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தையும் குறிவைக்கவில்லை, மாறாக ஒரு குறிப்பிட்ட மாநிலத்திற்கு எதிரான சீற்றத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அறிக்கையின் இரண்டாம் பகுதி, அதாவது, “இனவெறி முடிவுக்குக் கொண்டுவரு” என்பது சுய விளக்கமளிக்கும் வார்த்தையாகும். இந்த வார்த்தைகள் இனவெறி கொள்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான அழைப்பாகும், இது நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட இனப் பிரிவினை மற்றும் பாகுபாடு அமைப்பைக் குறிக்கிறது. இந்த வார்த்தையின் சொற்பிறப்பியல் டச்சு மற்றும் ஆப்பிரிக்கர்களிடமிருந்து “பிரிவினை”க்கான குறிப்பைக் காணலாம். இது 1948 முதல் 1994 வரை தென்னாப்பிரிக்காவில் நடைமுறையில் இருந்த அதிகாரப்பூர்வ கொள்கையை விவரிக்க அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும் ஒரு சொல்.

“இனவெறி” குற்றம் என்பது சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தின் 1998 ரோம் சட்டத்தின் உறுப்புரை 7(1) ஆல் தடைசெய்யப்பட்ட மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றமாகும். இந்தக் குற்றம் ஒரு இனக் குழுவால் வேறு எந்த இனக் குழு அல்லது குழுக்கள் மீதும் முறையான ஒடுக்குமுறை மற்றும் ஆதிக்கத்தின் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட ஆட்சியின் பின்னணியில் செய்யப்படுகிறது மற்றும் அந்த ஆட்சியைப் பராமரிக்கும் நோக்கத்துடன் செய்யப்படுகிறது.

தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவரின் “இனவெறியை முடிவுக்குக் கொண்டு வாருங்கள்” என்ற வார்த்தைகள் பாலஸ்தீனத்தின் காசாவில் நடக்கும் நிகழ்வுகள் மீதான சீற்றத்தின் வெளிப்பாடாகவும், பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்தில், “இனவெறி”க்கு சமமான கொள்கைகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான அழைப்பாகவும் தெரிகிறது.

பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்துக்கள் எந்த வகையிலும் அசாதாரணமானவை அல்ல என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையில், 1967 முதல் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனப் பகுதியில் மனித உரிமைகள் நிலைமைக்கான ஐக்கிய நாடுகளின் சிறப்பு அறிக்கையாளர் உட்பட பல நிபுணர்கள், மார்ச் 2022 இல் ஒரு அறிக்கையில், ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனப் பகுதியில் இஸ்ரேலால் “இனவெறி” கடைப்பிடிக்கப்படுவதாக முடிவு செய்துள்ளனர்.

இஸ்ரேலில் இனவெறி கொள்கை அமல்படுத்தப்படுவதாகக் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டு, இஸ்ரேலிய குடிமக்கள் உட்பட சிலரை புண்படுத்தலாம், அதிர்ச்சியடையச் செய்யலாம் அல்லது தொந்தரவு செய்யலாம். இருப்பினும், பாதிக்கப்பட்டவர் பயன்படுத்தும் வார்த்தைகள், அதாவது இனவெறியை “முடித்து வைக்க” அழைப்பு விடுப்பது, இலங்கையில் எந்தவொரு சட்ட விதியின் கீழும் குற்றமாகாது, மேலும் இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14(1)(a) இன் கீழ் பாதுகாக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, இந்த வார்த்தைகளை ICCPR சட்டத்தின் உறுப்பரை 3(1) ஆல் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளபடி, எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சமூகத்திற்கும் எதிரான பாகுபாடு, விரோதம் அல்லது வன்முறையைத் தூண்டுவதாகக் கருத முடியாது. குறிப்பாக, பாதிக்கப்பட்டவரின் வார்த்தைகள் ஒரு வகையான முறையான பாகுபாடு, விரோதம் மற்றும் வன்முறைக்கு சமமான ஒரு சர்ச்சைக்குரிய கொள்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான அழைப்பாகும். இந்த அர்த்தத்தில், பாதிக்கப்பட்டவரின் வார்த்தைகள் பாகுபாடு, விரோதம் மற்றும் வன்முறைக்கு எதிரான ஒரு வெளிப்பாடாகும், தூண்டுதல் செயலாக அல்ல. மேலும், “இனவெறியை முடிவுக்குக் கொண்டுவரு” என்ற வார்த்தைகளை PTA இன் பிரிவு 2(1)(h) இன் கீழ் ஒரு குற்றமாக நியாயமாகக் கருத முடியாது என்று ஆணையம் கருதுகிறது.

அடிப்படை உரிமையின் மீதான எந்தவொரு கட்டுப்பாடும் பகுத்தறிவு, அவசியம் மற்றும் விகிதாசாரம் மற்றும் நியாயத்தன்மை ஆகிய அளவுகோல்களை பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்று இலங்கை உச்ச நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

பகுத்தறிவின் அளவுகோலைப் பொறுத்தவரை, ஜோசப் பெரேரா அலியாஸ் புருட்டன் பெரேரா எதிர் அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் பிறர் [1992] 1 Sri.LR. 199 (பக். 217 இல்) இல் உச்ச நீதிமன்றம், ஒரு குடிமகனின் அடிப்படை உரிமையின் மீதான கட்டுப்பாடு மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் மூலம் அடைய வேண்டிய நோக்கத்திற்கு இடையே ஒரு நெருக்கமான அல்லது பகுத்தறிவு தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டது.

தேவை மற்றும் விகிதாசாரத்தின் அளவுகோல்களைப் பொறுத்தவரை, சுனிலா அபேசேகரா எதிர் ஆரிய ருபசிங்க, தகுதிவாய்ந்த அதிகாரி மற்றும் பிறர் [2000] 1 Sri.LR. 314 (பக். 375 இல்) இல் உச்ச நீதிமன்றம், இந்த அளவுகோல் “கட்டுப்பாடுகள் பின்பற்றப்படும் சட்டபூர்வமான நோக்கத்திற்கு விகிதாசாரமாக உள்ளதா என்பதை மறுபரிசீலனை செய்வதை உள்ளடக்கியது” என்று கண்டறிந்தது. “கட்டுப்பாட்டின் பரந்த தன்மை அதை மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகவும் விகிதாசாரமற்றதாகவும் மாற்றும்” என்றும் கூறப்பட்டது (பக். 374 இல்).

நியாயத்தன்மையின் அளவுகோலின் அடிப்படையில், விக்கிரமபண்டு எதிர் ஹெராத் மற்றும் பிறர் [1990] 2 Sri.LR. 2 348 (பக். 359 இல்) இல் உச்ச நீதிமன்றம் இவ்வாறு தீர்ப்பளித்தது: “கட்டுப்பாடுகள் தெளிவாக நியாயமற்றவை என்று இந்த நீதிமன்றம் திருப்தி அடைந்தால், அவை பிரிவு 15(7) இன் கீழ் உள்ள அதிகாரத்தின் நோக்கத்திற்கு உட்பட்டவை என்று கருத முடியாது”.

இந்த தரநிலைகள் சமீபத்தில் உச்ச நீதிமன்றத்தால் உள்வூர் அதிகாரசபைத் தேர்தல்கள் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) மசோதா தீர்மானம் ௭௨.௨௨.௭௨.௨௨ எண். 01/2025-04/2025 இல் அங்கீகரிக்கப்பட்டன. எனவே, கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மீதான ஒவ்வொரு கட்டுப்பாடும், (1) சட்டத்தால் வழங்கப்படுகிறது (2) ஒரு சட்டபூர்வமான நோக்கத்துடன் ஒரு பகுத்தறிவு தொடர்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் (3) அந்த நோக்கத்தை அடைவதில் அவசியமானது மற்றும் விகிதாசாரமானது மற்றும் (4) நியாயமானதாக இருக்க வேண்டும்.

ஒருவரின் வெளிப்பாட்டின் நேரடி விளைவாக ஒரு நபர் மீது சட்டப்பூர்வ விளைவு விதிக்கப்படும்போது, கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மீது ஒரு கட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது, இதன் மூலம் அந்த நபர் அத்தகைய வெளிப்பாட்டை மீண்டும் செய்வதைத் தடுக்கிறார். இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் தணிக்கை, உரிமம் அல்லது பேசுவதற்கான தளத்தை மறுத்தல், சுதந்திரத்தை பறித்தல் அல்லது அபராதம் போன்ற குற்றவியல் தடைகள் உள்ளிட்ட பல்வேறு வடிவங்களில் வரலாம்.

அல்லது சிறைத்தண்டனை. எனவே, அத்தகைய நபர் செய்த ஒரு வெளிப்பாட்டின் காரணமாக ஒருவரைக் கைது செய்வது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 15(7) இன் அர்த்தத்திற்குள் ஒரு கட்டுப்பாடாகக் கருதப்படலாம்.

தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவரின் கைது, அதாவது, கீழே முழுமையாக பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவரின் சுதந்திரத்தை பறித்தல், பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்து சுதந்திரத்திற்கான அடிப்படை உரிமையின் மீதான கட்டுப்பாட்டிற்கு சமம். சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, பாதிக்கப்பட்டவர் கைது செய்யப்பட்டதன் காரணமாக எதிர்காலத்தில் இதேபோன்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதிலிருந்து தடுக்கப்படுவார். கீழே பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்ட கைது நடவடிக்கையின் சட்டபூர்வமான தன்மையை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, மற்றொரு அரசியல் கொள்கைகளுக்கு எதிரான சீற்றத்தை வெளிப்படுத்தும் அறிக்கைகளுக்காக ஒரு நபரின் சுதந்திரத்தை பறிப்பது அவசியம், விகிதாசாரம் அல்லது நியாயத்தன்மையின் அளவுகோல்களை பூர்த்தி செய்யவில்லை என்று ஆணையம் கருதுகிறது.

பாதிக்கப்பட்டவரின் தொடர்ச்சியான தடுப்புக்காவல் பாதிக்கப்பட்டவரின் அவமதிக்கப்பட்ட வெளிப்பாடுகளின் அடிப்படையில் அல்ல, மாறாக பாதிக்கப்பட்டவரின் கூறப்படும் “மனநிலை” தொடர்பான அடுத்தடுத்த கண்டுபிடிப்புகளின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்று பிரதிவாதிகள் கூறியதாக ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்துச் சுதந்திரத்தின் கட்டுப்பாடு குறித்த பகுப்பாய்வை ஆணையம் ஆரம்பக் கைதுடன் மட்டுப்படுத்தும். கைது செய்யப்பட்டதன் சட்டபூர்வமான தன்மை மற்றும் அடுத்தடுத்த தடுப்புக்காவலின் சட்டபூர்வமான தன்மை கீழே தனித்தனியாகக் கருதப்படுகின்றன.

பிரதிவாதிகள் வழங்கிய தகவல்கள் மற்றும் ஆணையத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆவணங்களின் அடிப்படையில், பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்து சுதந்திரத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு “இன மற்றும் மத நல்லிணக்கம்” மற்றும் “தேசிய பாதுகாப்பு” ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. “இன மற்றும் மத நல்லிணக்கத்தின் நலன்கள்” மற்றும் “தேசிய பாதுகாப்பின் நலன்கள்” ஆகியவை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரைகள் 15(2) மற்றும் 15(7) இன் கீழ் கருத்து சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நியாயமான நோக்கங்கள் என்று ஆணையம் கருதுகிறது. இருப்பினும், தற்போதைய வழக்கில் உள்ள கட்டுப்பாடுக்கும் இந்த நலன்களுக்கும் இடையிலான பகுத்தறிவு தொடர்பு பிரதிவாதிகளால் திருப்திகரமாக நிறுவப்படவில்லை. மற்றொரு அரசை

விமர்சிக்கும் மற்றும் அதன் கூறப்படும் கொள்கைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க அழைப்பு விடுக்கும் சர்ச்சைக்குரிய வார்த்தைகள் இலங்கையில் இன மற்றும் மத நல்லிணக்கம் அல்லது தேசிய பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கக்கூடும் என்பது ஏன் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. உதாரணமாக, அத்தகைய வெளிப்பாடுகளுக்கும் இஸ்ரேலிய சுற்றுலாப் பயணிகள் எதிர்கொள்ளக்கூடிய எந்தவொரு அச்சுறுத்தலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு நிறுவப்படவில்லை. காசாவில் நடக்கும் நிகழ்வுகள் குறித்த தீவிரமான பொது விவாதம் மற்றும் விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கும் சூழலில், இதுபோன்ற பல ஒத்த வெளிப்பாடுகளில் இந்தக் குறிப்பிட்ட வெளிப்பாடு இன மற்றும் மத நல்லிணக்கத்திற்கோ அல்லது தேசிய பாதுகாப்பிற்கோ தனித்துவமான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வது கடினம்.

இலங்கையில் இஸ்ரேலிய சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு எதிரான அச்சுறுத்தல்கள் தொடர்பான கடந்த கால நிகழ்வுகளின் பின்னணியில், குற்றம் சாட்டப்பட்ட வெளிப்பாடு மற்றும் இன மற்றும் மத நல்லிணக்கம் அல்லது தேசிய பாதுகாப்பு நலன்களுக்கு இடையே ஒரு மறைமுகமான தொடர்பு நிறுவப்பட்டாலும் கூட, பாதிக்கப்பட்டவரின் குற்றச்சாட்டுகளின் அடிப்படையில் கைது அவசியமானது அல்லது விகிதாசாரமானது என்பதில் ஆணையம் திருப்தி அடையவில்லை.

மனித உரிமைகள் குழுவின் **பொது கருத்து எண். 34** ஐ நினைவு கூர ஆணையம் விரும்புகிறது, இது கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மீதான எந்தவொரு கட்டுப்பாடுகளும் ஒரு சட்டபூர்வமான நோக்கத்திற்காக “அவசியமானவை” என்று கூறுகிறது. இந்த தரத்தை பூர்த்தி செய்ய, ஒரு அரசு கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மீதான தடைக்கு ஒரு சட்டபூர்வமான காரணத்தைக் கோரும்போது, அது “குறிப்பிட்ட மற்றும் தனிப்பட்ட முறையில் அச்சுறுத்தலின் துல்லியமான தன்மையையும், குறிப்பாக வெளிப்பாடுக்கும் அச்சுறுத்தலுக்கும் இடையே நேரடி மற்றும் உடனடி தொடர்பை நிறுவுவதன் மூலம் எடுக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையின் அவசியத்தையும் விகிதாசாரத்தையும்” நிரூபிக்க வேண்டும்.

தேவை மற்றும் விகிதாசாரத்தின் தரநிலைகளின் அடிப்படையில், ஒரு அரசை குறிவைத்து ஒரு அவதூறான வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியதன் மூலமும், அந்த அரசால் செயல்படுத்தப்படுவதாகக் கூறப்படும் இனவெறிக் கொள்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவரக் கோரியதன் மூலமும் ஒரு நபரின் சுதந்திரத்தைப் பறிப்பது தேவையற்றது மற்றும் விகிதாசாரமற்றது என்பது தெளிவாகிறது. பாதிக்கப்பட்டவரின் இழிவான வெளிப்பாடு எந்தவொரு நபருக்கும் எவ்வளவு துல்லியமாக அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதை குறிப்பிட்ட மற்றும் தனிப்பட்ட முறையில் நிரூபிக்க பிரதிவாதிகள் தவறிவிட்டனர்.

இன மற்றும் மத நல்லிணக்கம் அல்லது தேசிய பாதுகாப்பின் நலன்களின் அடிப்படையில் அவரது சுதந்திரத்தை பறிப்பது ஏன் அவசியமானது மற்றும் விகிதாசாரமானது. உண்மையில், அவரது வெளிப்பாடுகள் அல்லது நடத்தை ஒரு குற்றத்திற்குச் சமமானவை அல்லது உண்மையில் திட்டமிடப்பட்ட குற்றத்தைச் செய்வதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தன என்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் வழங்கப்படவில்லை.

இறுதியாக, பாதிக்கப்பட்டவரைத் துன்புறுத்தியதற்காகக் கைது செய்வதன் நியாயமற்ற தன்மையையும் ஆணையம் கவனிக்க விரும்புகிறது. நியாயத்தன்மையின் தரநிலை அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் ஒரு நியாயமான நபர் என்ன செய்வார் என்று கேட்கிறது. ஒரு நபரின் சுதந்திரத்தைப் பறிப்பது என்பது மற்றொரு அரசிற்கு எதிராக ஒரு அவதூறான வார்த்தையைக் கொண்ட ஒரு வெளிப்பாடு மற்றும் அந்த அரசால் செயல்படுத்தப்பட்டதாகக்

கூறப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான அழைப்புக்கு ஒரு நியாயமான பதில் என்பதை ஆணையம் ஏற்றுக்கொள்வது கடினம்.

இந்தச் சூழலில், பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு, அதாவது அவரது கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக அவர் கைது செய்யப்பட்டிருப்பது, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 15(7) ஐ மீறும் வகையில் அவரது கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மீதான சட்டவிரோதக் கட்டுப்பாட்டிற்குச் சமம் என்று ஆணையம் முடிவு செய்கிறது. அதன்படி, அரசியலமைப்பின் உறுப்பரை 14(1)(அ) ஆல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமையை பிரதிவாதிகள் கூட்டாக மீறியுள்ளதாக ஆணையம் கண்டறிந்துள்ளது.

பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்துச் சுதந்திர உரிமை மீறப்படும் சூழலில், பாதிக்கப்பட்டவரின் சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை மீறப்பட்டதா என்பதையும் கருத்தில் கொள்வது பொருத்தமானது என்று ஆணையம் கருதுகிறது, இது அவரது வெளிப்பாட்டுடன் உள்ளார்ந்த முறையில் இணைக்கப்படலாம். அரசியலமைப்பின் உறுப்பரை 10 வழங்குகிறது: ஒவ்வொரு நபரும் சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்திற்கு உரிமையுடையவர்...” இந்த சுதந்திரம் மத விஷயங்களுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் ஒருவர் முக்கியமானதாகக் கருதும் பிரச்சினைகளைப் பற்றி சிந்திக்கவும் ஈடுபடவும், அத்தகைய பிரச்சினைகள் தொடர்பாக கருத்துக்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகளை வைத்திருக்கவும் சுதந்திரத்தை உள்ளடக்கியது. மேலும், ஒருவரின் மத சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட பார்வையை வைத்திருப்பது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 10 இன் கீழ் தெளிவாகப் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

கொள்கை மாற்றுகள் மற்றும் பிறர் மையம் எ. அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் பிறர் SC (F.R.) 91> 106 மற்றும் 107/2021 (பக். 11 இல்) என்ற வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது:

நமது அடிப்படை உரிமைகளில் பொதிந்துள்ள சிந்தனை சுதந்திரம், ஜனநாயகத்தின் ஒரு மூலக்கல்லாகத் தனித்து நிற்கிறது. சிந்தனை சுதந்திரம் ஒரு நபரின் மனம் ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருப்பதை உறுதி செய்கிறது. சிந்தனை சுதந்திரத்தை மீறுவது என்பது ஒரு ஜனநாயக சமூகத்தின் சாரத்தையே குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துவதாகும், ஏனெனில் சுய வெளிப்பாடு, தனிப்பட்ட சுதந்திரம், மனித கண்ணியம் மற்றும் பிற அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளின் செழிப்பு ஆகியவற்றின் வேர்கள் வளர்க்கப்படுவது தனிநபர் சிந்தனையின் எல்லைக்குள் தான்.

சில சூழ்நிலைகளில் கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடிய கருத்துச் சுதந்திரத்தைப் போலன்றி, சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மதச் சுதந்திரம் ஒரு முழுமையான உரிமையாகும், மேலும் அது எந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்பட்டது அல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறிய வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் இந்த நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்தியுள்ளது (பக்கம் 11 இல்)

உறுப்புரை 10 இன் படி, ஒரு நபர் சில மத சித்தாந்தங்களைச் சிந்திப்பதையோ அல்லது நம்புவதையோ அரசு தடுக்க முடியாது, ஏனெனில் அத்தகைய சிந்தனை அல்லது நம்பிக்கை பகுத்தறிவற்றது அல்லது தீவிரமானது... உறுப்புரை 10 அத்தகைய மீறல்களுக்கு எதிராக முழுமையான தடையை அமைக்கிறது.

பிரேமலால் பெரேரா எதிராக வீரகூரிய [1985] 2 Sri.LR. 177 (பக்கம் 192 இல்) உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது

ஒரு மத நம்பிக்கையைப் பாதுகாக்க, அது தர்க்கரீதியானதாகவோ, ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகவோ, நிலையானதாகவோ அல்லது புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவோ இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அந்தக் கூற்று மிகவும் வினோதமாக, தெளிவாக மதச்சார்பற்றதாக இருந்தால் தவிர,

பாதுகாப்பு கோரும் நபர் தனது குறிப்பிட்ட மதத்தின் கட்டளைகளை சரியாக உணர்ந்துள்ளாரா என்பதை விசாரிப்பது நீதித்துறை செயல்பாடு மற்றும் நீதித்துறை திறனுக்குள் இல்லை.

இந்த தரத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், கொள்கை மாற்றுகள் மற்றும் பிறர் மையம் எ. அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் பிறர் SC (F.R.) 91, 106 மற்றும் 107/2021 வழக்கில் நீதிமன்றம் மேலும் தெளிவுபடுத்தியது (பக். 14 இல்)

அரசு "வன்முறை மற்றும் தீவிரவாதம்" என்று நினைக்கும் "மத சித்தாந்தத்தை வைத்திருப்பதற்காக" மக்கள் மீது வழக்குத் தொடரவோ, துன்புறுத்தவோ முடியாது.

தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவரின் வெளிப்பாடுகள், உலகில் நடக்கும் அநீதிகள் குறித்த அவரது கருத்துக்களிலிருந்து தோன்றின. அவரது மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் அவரது தனிப்பட்ட சித்தாந்தத்தால் அவரது கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன என்பதும் தெளிவாகிறது. விசாரணையின் போது, பாதிக்கப்பட்டவர் தனது மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் தனிப்பட்ட சித்தாந்தத்தால் தெரிவிக்கப்பட்ட அவரது மனசாட்சியின்படி செயல்பட்டார் என்பது ஆணையத்தின் திருப்திக்கு தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

இத்தகைய மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் தனிப்பட்ட சித்தாந்தங்களை "வினோதமானவை" என்று நியாயமாகக் கருத முடியாது, இதனால் அவை உறுப்புரை 10 இன் பாதுகாப்பிலிருந்து விலக்கப்படுகின்றன என்று ஆணையம் கருதுகிறது. பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்துக்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் சித்தாந்தம் - அவை சமூகத்தில் உள்ள அனைவராலும் பகிரப்படாவிட்டாலும், அவரது சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்தின் வரம்பிற்குள் வருகின்றன. மேலும், பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்துக்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் சித்தாந்தத்தை "தீவிரவாதம்" என்று பிரதிவாதிகள் வகைப்படுத்தினர் என்ற உண்மை, அத்தகைய கருத்துக்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் சித்தாந்தத்தை உறுப்புரை 10 இன் பாதுகாப்பிலிருந்து விலக்குவதற்கான அடிப்படையை உருவாக்க முடியாது.

பாதிக்கப்பட்டவரின் கைது, பாதிக்கப்பட்டவர் தனது சிந்தனை சுதந்திரம், மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியதன் நேரடி விளைவாக ஏற்பட்ட ஒரு சட்ட விளைவு என்று ஆணையம் கருதுகிறது. எனவே, அவரது கைது இந்த சிந்தனை சுதந்திரம், மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டிற்கு சமம்.

அரசியலமைப்பின் கீழ் சிந்தனை, மனசாட்சி மற்றும் மத சுதந்திரத்திற்கான அடிப்படை உரிமையின் மீது எந்த கட்டுப்பாடும் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, பாதிக்கப்பட்டவரின் கருத்துக்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் சித்தாந்தத்திலிருந்து உருவான ஒரு வெளிப்பாட்டிற்காக அவரைக் கைது செய்தபோது, பாதிக்கப்பட்டவரின் உரிமை உண்மையில் பிரதிவாதிகளால் மீறப்பட்டது என்று ஆணையம் முடிவு செய்கிறது. அதன்படி, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 10 ஆல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமையை பிரதிவாதிகள் கூட்டாக மீறியுள்ளதாக ஆணையம் கண்டறிந்துள்ளது.

ஆ. கைது செய்யப்பட்டதன் சட்டபூர்வமான தன்மை

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(1) “சட்டத்தால் தாபிக்கப்பட்ட நடைமுறையின்படி அன்றி கைது செய்யக்கூடாது” என்று வழங்குகிறது.

மனித உரிமைகள் குழுவின் பொது கருத்து எண். 35 I ஆணையம் நினைவு கூர்கிறது. உறுப்புரை 9 (நபர் சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பு), இது தனிப்பட்ட சுதந்திரம் “தனிநபர்களுக்கும் ஒட்டுமொத்த சமூகத்திற்கும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது” என்பதை வலியுறுத்துகிறது. முக்கியமாக, குழு தெளிவுபடுத்துகிறது (பத்தி 12 இல்)

ஒரு கைது அல்லது தடுப்புக்காவல் உள்நாட்டுச் சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்படலாம், இருப்பினும் அது தன்னிச்சையாகவும் இருக்கலாம். “தன்னிச்சையானது” என்ற கருத்து “சட்டத்திற்கு எதிரானது” என்று சம்பந்திக்கக்கூடாது, ஆனால் பொருத்தமற்ற தன்மை, அநீதி, கணிக்க முடியாத தன்மை மற்றும் சட்டத்தின் சரியான செயல்முறை இல்லாமை, அத்துடன் நியாயத்தன்மை, தேவை மற்றும் விகிதாசாரத்தின் கூறுகளையும் உள்ளடக்கியதாக இன்னும் பரந்த அளவில் விளக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவரின் ஆரம்ப கைது சட்டத்தால் தாபிக்கப்பட்ட நடைமுறையின்படி நடந்ததா என்பதில் ஆணையம் முதலில் கவனம் செலுத்த விரும்புகிறது. அத்தகைய நடைமுறை பின்பற்றப்படாத இடங்களில், கைது தன்னிச்சையானதா என்பதை தனித்தனியாக பரிசீலிக்க ஆணையம் எந்த காரணத்தையும் காணவில்லை. சட்டத்தின் எல்லைக்கு வெளியே உள்ள எந்தவொரு கைதும் தன்னிச்சையானது என்பது தெளிவாகிறது. ஆரம்பத்தில், பிரதிவாதிகளால் வழங்கப்பட்ட கைது ரசீது ஏப்ரல் 5, 2025 தேதியிட்டது என்று ஆணையம் கவனிக்கிறது.

“எந்தவொரு சட்டவிரோத நடவடிக்கையிலும் தொடர்புடையவராகவோ அல்லது சம்பந்தப்பட்டவராகவோ அல்லது தொடர்புடையவராகவோ அல்லது அக்கறை கொண்டவராகவோ” இருந்தால், பிடியாணை இல்லாமல் எந்தவொரு நபரையும் கைது செய்ய காவல்துறைக்கு பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 6(1) அதிகாரம் அளிக்கிறது (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது). “சட்டவிரோத நடவடிக்கை” என்பதன் பொருள்:

இலங்கைக்குள் அல்லது வெளியே எந்த வகையிலும் எடுக்கப்பட்ட எந்தவொரு நடவடிக்கை அல்லது செயலும், மேலும் இந்தச் சட்டத்தின் அனைத்து அல்லது ஏதேனும் விதிகள் செயல்பாட்டுக்கு வரும் தேதிக்கு முன் அல்லது பின் அத்தகைய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதா அல்லது செயல் செய்யப்பட்டதா என்பது இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஏதேனும் குற்றம் செய்தல் தொடர்பாக அல்லது இந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட தேதிக்கு முன் செய்யப்பட்ட எந்தவொரு செயலும், அந்தச் செயல், அத்தகைய தேதிக்குப் பிறகு செய்யப்பட்டால், இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றமாகும்.

இலங்கை உச்ச நீதிமன்றம் வகுத்துள்ள நியாயமான சந்தேகம் தொடர்பான நலம் பயக்கும் சட்டத் தரங்களை ஆணையம் நினைவு கூர்கிறது. ஜோசப் பெரேரா அலியாஸ் புருட்டன் பெரேரா எதிர். அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் பிறர் [1992] 1 Sri.L.R. 199 வழக்கில், மனுதாரர்களை தடுத்து வைத்தது சட்டவிரோதமானது என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. முழுமையான விசாரணையைத் தொடர்ந்து, “மக்கள் முன்னணி மற்றும் இலவச கல்வி” என்ற தலைப்பில் பொது சொற்பொழிவு தொடர்பாக மனுதாரர்களால் விநியோகிக்கப்பட்ட சுவரொட்டிகள் மற்றும் துண்டுப்பிரசுரங்கள் அந்த நேரத்தில், அதாவது ஜனதா விமுக்தி பெரமுன கிளர்ச்சியின் போது பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றமாக கருதப்படவில்லை என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

குறிப்பாக, சர்வானந்தா சி.ஜே.யின் ஒத்த கருத்து, நியாயமான சந்தேகத்தின் புறநிலை தரத்தை பூர்த்தி செய்யத் தவறியதால், ஆரம்பக் கைது சட்டவிரோதமானது என்றும் கண்டறிந்தது. “அவசரகால விதிமுறைகளின் கீழ் மனுதாரர்கள் குற்றங்களைச் செய்துள்ளனர் அல்லது செய்ய முயற்சித்துள்ளனர் என்றும், அவர்களைக் கைது செய்வது அல்லது காவலில் வைத்திருப்பது அவசியம்” என்றும் எந்தவொரு நியாயமான நபரும் முடிவு செய்யக்கூடிய எந்தவொரு ஆட்சேபனைக்குரிய விஷயமும்” மறுக்கப்பட்ட ஆவணங்களில் இல்லை என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது.

வீரவன்சா எதிர் அட்டர்னி ஜெனரல் [2000] 1 Sri.LR. 387 வழக்கில், உச்ச நீதிமன்றம் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 6 இன் கீழ் செய்யப்பட்ட கைது சட்டபூர்வமானது என்று கருதியது. நீதிமன்றத்தின் முன் சாட்சியங்களை மதிப்பாய்வு செய்த பெர்னாண்டோ ஜே., எந்த ஆதாரமும் “சட்டவிரோத நடவடிக்கை” என்ற நியாயமான சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தவில்லை என்றும், எனவே, அந்தக் கைது சட்டவிரோதமானது என்றும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(2)I மீறியது என்றும் முடிவு செய்தார்.

மேலும், சேனாரத்ன எதிர் புண்யா டி சில்வா மற்றும் பிறர் [1995] 1 Sri.LR. 272 (பக். 284 இல்) உச்ச நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்ப்பளித்தது.

பிரதிவாதி குற்றங்களைச் செய்ததற்கான ஆதாரம் வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றாலும், சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் கைது செய்திருக்கலாம் என்றாலும், சந்தேகம் நிச்சயமற்ற மற்றும் தெளிவற்ற தன்மை கொண்டதாக இருக்கக்கூடாது, மாறாக மனுதாரர் குற்றங்களைச் செய்ததில் அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்ற முடிவுக்கு நியாயமான காரணங்களை வழங்கும் நேர்மறையான மற்றும் திட்டவட்டமான தன்மையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது).

இந்த தரநிலைகளை தற்போதைய வழக்கிற்குப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், பாதிக்கப்பட்டவர் கைது செய்யப்பட்ட நேரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிரான ஆதாரங்கள் என்னென்ன என்பதை துல்லியமாக விளக்குமாறு ஆணையம் பிரதிவாதிகளைக் கோரியது. அவர்களின் “நியாயமான சந்தேகத்திற்கான” அடிப்படை மற்றவற்றுடன் தொடர்புடையது என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

பாதிக்கப்பட்டவர் “ரகசியமாக” தடைசெய்யப்பட்ட ஸ்டிக்கர்களை ஒட்டி சந்தேகத்திற்கிடமான முறையில் நடந்து கொண்டார், அவர் கைது செய்யப்படலாம் என்று அறிந்ததும் அவரது சமூக ஊடக உள்ளடக்கத்தை நீக்க முயன்றார், மேலும் பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்களில் ஈடுபட்டதாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட சில நபர்களுடன் “மூன்றாம் தரப்பு தொடர்புகளை” கொண்டிருந்தார்.

“மூன்றாம் தரப்பு தொடர்புகள்” என்ற கேள்விக்கு, ஆணையம் இந்த வார்த்தையின் சரியான அர்த்தம் என்ன என்பது குறித்து மேலும் தெளிவுபடுத்தக் கோரியது. இந்த வார்த்தை ஒரு நபர் (எ.கா., யு) PTA இன் கீழ் குற்றங்களில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவருடன் (எ.கா., ஊ) பரஸ்பர தொடர்பு கொண்டிருந்தார் என்பதைக் குறிக்கிறது என்று பதிலளித்தவர்கள் தெளிவுபடுத்தினர். எனவே, A க்கு C உடன் நேரடி தொடர்பு தேவையில்லை, ஆனால் பரஸ்பர தொடர்பு மட்டுமே உள்ளது, அதாவது B தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவர் இன் PTA கீழ் குற்றங்களில்

குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவருடன் தனித்தனியாக தொடர்பில் இருந்த ஒரு நபருடன் தொடர்பில் இருந்ததை பிரதிவாதிகள் கண்டுபிடித்தனர். தொலைபேசி பதிவுகளின் பகுப்பாய்வு மூலம் இந்த உண்மை நிறுவப்பட்டது. இருப்பினும், பாதிக்கப்பட்டவர் PTA இன் கீழ் குற்றங்களில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட எந்த நபர்களுடனும் நேரடியாக தொடர்பு கொள்ளவில்லை என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

“மூன்றாம் தரப்பு தொடர்புகள்” பற்றிய மேற்கூறிய விளக்கத்தின் அடிப்படையில், இலங்கையில் உள்ள எந்தவொரு நபரும் தற்செயலாக பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒரு நபரின் “மூன்றாம் தரப்பு தொடர்பாக” இருக்கலாம் என்று ஆணையம் கருதுகிறது. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு நபர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்திருக்கலாம் என்ற “நியாயமான சந்தேகத்தை” உருவாக்குவதற்கு நபர்களுக்கிடையேயான இத்தகைய மறைமுக மற்றும் தொடுநிலை தொடர்புகளை CTID ஒரு அடிப்படையாகக் கருதுகிறது என்பதில் ஆணையம் ஆழ்ந்த கவலை கொண்டுள்ளது. அது பொருந்தக்கூடிய தரநிலையாக இருந்தால், நாட்டின் பெரும்பகுதி நியாயமான சந்தேகத்தின் பொதுவான வகைக்குள் வருவதாகக் கருதப்படலாம்.

இந்தச் சூழ்நிலையில், பாதிக்கப்பட்டவர் கைது செய்யப்பட்ட நேரத்தில், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு குற்றத்திலும் ஈடுபட்டதற்கான போதுமான ஆதாரங்கள் பிரதிவாதிகளிடம் இல்லை என்பதை ஆணையம் கவனிக்கிறது. மேலும், இலங்கை காவல்துறை தனது விசாரணையை பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் சாத்தியமான குற்றங்களுக்கு மட்டும் ஏன் மட்டுப்படுத்தியது மற்றும் 1883 ஆம் ஆண்டின் 2 ஆம் இலக்க தண்டனைச் சட்டக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு சாத்தியமான குற்றங்களையும் கருத்தில் கொள்ளாதது ஏன் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

மேலே விளக்கப்பட்டுள்ளபடி, பாதிக்கப்பட்டவர் ஒட்டியிருந்த **ஸ்டிக்கர்களில்** உள்ள குறிப்பிட்ட வார்த்தைகள், பாதிக்கப்பட்டவர் பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் ஏதேனும் குற்றத்தைச் செய்துள்ளார் அல்லது செய்ய முயற்சித்துள்ளார் என்ற முடிவுக்கு ஒரு நியாயமான நபரை அழைத்துச் சென்றிருக்காது. மேலும், பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்கள் சுமத்தப்பட்ட சிலருடன் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நேரடித் தொடர்பு இருந்தது என்பது சந்தேகத்திற்கு நியாயமான அடிப்படையை வழங்கவில்லை. பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் பாதிக்கப்பட்டவர் எந்தவொரு குற்றத்திலும் ஈடுபட்டதற்கான உண்மையான ஆதாரங்களை விட, **ஸ்டிக்கர்களின்** அரசியல் உள்ளடக்கம் மற்றும் இஸ்ரேலிய சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு ஒரு பரவலான ஆபத்து இருப்பதாகக் கூறப்படும் கவலைகள் ஆகியவை பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் பயன்படுத்தப்படுவதற்கான அடிப்படையாகத் தெரிகிறது.

விசாரணையின் போது, பிரதிவாதிகள் **ஸ்டிக்கர்களில்** உள்ள வார்த்தைகளை எந்தவொரு குற்றமாகவும் கருதவில்லை, மாறாக இந்த வார்த்தைகளை பாதிக்கப்பட்டவரின் “மனநிலையின்” ஒருவித அறிகுறியாகக் கருதினர் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. பிரதிவாதிகள் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு பாரபட்சம் காட்ட விரும்பாததால், பாதிக்கப்பட்டவரின் “மனநிலை” பற்றிய விவரங்களை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் கைதுக்கான காரணங்களை பகிரங்கமாக நியாயப்படுத்த விரும்பவில்லை என்றும் கூறப்பட்டது. இருப்பினும், இணையம் மற்றும் பிற

வழிகளைப் பயன்படுத்துவதன் காரணமாக, பாதிக்கப்பட்டவர் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் “மன ரீதியாகச் செயல்படத் தூண்டப்பட்டார்” என்றும், அவரது “மனநிலை” காரணமாக அவர் “மத தீவிரவாத” செயலைச் செய்யக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் குறித்து மேலும் விசாரணைகள் நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் கூறி, மார்ச் 30, 2025 அன்று இலங்கை காவல்துறை ஊடகப் பிரிவால் ஒரு ஊடக அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதாக ஆணையம் கவனிக்கிறது. அத்தகைய அறிக்கை பாதிக்கப்பட்டவரின் நலன்களுக்கு பாதகமானது என்று ஆணையம் கருதுகிறது.

பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 6(1), “சம்பந்தப்பட்ட” அல்லது “எந்தவொரு சட்டவிரோத நடவடிக்கையிலும் தொடர்புடையதாகவோ அல்லது சம்பந்தப்பட்டதாகவோ நியாயமான முறையில் சந்தேகிக்கப்படும்” ஒருவரைக் கைது செய்ய அங்கீகாரம் அளிக்கிறது என்பதை ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் பிரிவின் அளவுருக்கள் கடந்த காலச் செயலை தெளிவாகவும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. பிரிவு 6(1) இல் உள்ள எதுவும், எதிர்காலத்தில் சட்டவிரோதச் செயலைச் செய்யக்கூடும் என்ற சந்தேகத்தின் பேரில் ஒருவரைக் கைது செய்ய இலங்கை காவல்துறையின் எந்தவொரு அதிகாரிக்கும் குறிப்பாக அதிகாரம் அளிக்கவில்லை. சட்டத்தின் தலைப்பு (அதாவது, “பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம்”) இருந்தபோதிலும், அத்தகைய “தடுப்பு” கைதுகள் சட்டத்தின் எல்லைக்குள் வராது. எதிர்காலச் செயல்களுடன் தொடர்புடைய சட்டத்தின் ஒரே ஏற்பாடு சட்டத்தின் பிரிவு 3(1) ஆகும், இது எந்தவொரு “குற்றத்தைச் செய்வதற்கு ஆயத்தச் செயலையும்” ஒரு குற்றமாக்குகிறது.

இலங்கை காவல்துறை ஊடகப் பிரிவால் வெளியிடப்பட்ட அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கையுடன், பிரதிவாதிகளின் சமர்ப்பிப்புகள், பாதிக்கப்பட்டவரின் எந்தவொரு செயலையும், ஆயத்தமாகவோ அல்லது வேறுவிதமாகவோ, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றமாகக் கருதுவதற்கான எந்த ஆதாரத்தையும் வெளிப்படுத்தத் தவறிவிட்டன. சமர்ப்பிப்புகள் மற்றும் ஊடக அறிக்கை, பாதிக்கப்பட்டவரைக் கைது செய்ததன் பின்னணியில் உள்ள முதன்மை நோக்கத்தை, அதாவது, எதிர்காலத்தில் அவர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகளின் அடிப்படையில் பாதிக்கப்பட்டவரின் “மனநிலையை” மதிப்பிடுவதை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

பாதிக்கப்பட்டவர் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு சட்டவிரோத நடவடிக்கையிலும் தொடர்புடையவர் அல்லது அக்கறை கொண்டவர் என்ற நியாயமான சந்தேகத்தை ஏற்படுத்த போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லாமல் பாதிக்கப்பட்டவரின் கைது மேற்கொள்ளப்பட்டதாக ஆணையம் கண்டறிந்துள்ளது.

அதன்படி, மார்ச் 22, 2025 அன்று பாதிக்கப்பட்டவரின் கைது சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறையின்படி நடக்கவில்லை என்றும், பிரதிவாதிகள் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(1) இன் கீழ் பாதிக்கப்பட்டவரின் உரிமைகளை கூட்டாக மீறியுள்ளனர் என்றும் அது கண்டறிந்துள்ளது.

இ. தடுப்புக்காவலின் சட்டபூர்வமான தன்மை

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(2) பின்வருமாறு கூறுகிறது.

காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள, தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அல்லது வேறுவிதமாக தனிப்பட்ட சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நபரும் சட்டத்தால் தாமிக்கப்பட்ட நடைமுறையின்படி அருகிலுள்ள தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி முன் நிறுத்தப்படுவார்கள். மேலும், சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறையின்படி

செய்யப்பட்ட அத்தகைய நீதிபதியின் உத்தரவின் பேரில் மற்றும் அடிப்படையில் தவிர, காவலில் வைக்கப்படவோ, தடுத்து வைக்கப்படவோ அல்லது தனிப்பட்ட சுதந்திரம் பறிக்கப்படவோ கூடாது.

மனித உரிமைகள் குழுவின் பொது கருத்து எண். 35 இன் படி, “தடுப்புக்காவல்” என்ற சொல் “கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து தொடங்கி, கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து விடுதலை வரை நீடிக்கும் சுதந்திரத்தை பறிப்பதை” குறிக்கிறது.

சில நாடுகள் நிர்வாக அல்லது தடுப்புக் காவல் அல்லது தடுப்புக்காவலை அனுமதிக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது, அங்கு ஒரு நபர் ஒரு குற்றவியல் குற்றச்சாட்டின் பேரில் வழக்குத் தொடர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அல்ல, மாறாக எதிர்காலத்தில் ஒரு குற்றம் செய்யப்படுவதைத் தடுக்க காவலில் வைக்கப்படுகிறார். பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் அத்தகைய தடுப்புக்காவலை அனுமதிக்காது என்றும், பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு சந்தேக நபரையும் தடுத்து வைப்பது பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றம் குறித்த நியாயமான சந்தேகத்தின் பின்னணியிலும், சந்தேக நபருக்கு எதிராக குற்றவியல் குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைக்கும் நோக்கத்திலும் மட்டுமே இருக்கும் என்றும் ஆணையம் கவனிக்கிறது. பயங்கரவாதத் தடுப்புக்காவலின் இந்த வகைப்படுத்தல் உச்ச நீதிமன்றத்தால் செந்தில்நாயகம் எதிர். செனவிரத்ன [1981] 2 Sri.LR. 187 (பக். 205 இல்) மற்றும் திஸ்ஸநாயக்க எதிர். மகர சிறைச்சாலை [1991] 2 Sri.LR. 247 (பக். 260 இல்) ஆகியவற்றில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

புலனாய்வு தடுப்புக்காவல் மற்றும் தடுப்புக் காவல் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான வேறுபாட்டை, கடந்த காலங்களில் காணப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 9(1) மற்றும் அதற்குச் சமமான விதிகளுக்கு இடையிலான ஒப்பீட்டின் மூலம் விளக்கலாம்.

1947 ஆம் ஆண்டின் 25 ஆம் எண் பொதுப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வெளியிடப்பட்ட அவசரகால விதிமுறைகள். எடுத்துக்காட்டாக, 2005 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் எண் அவசரகால (இதர ஏற்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்) விதிமுறைகளின் கீழ் உள்ள ஒழுங்குமுறை 19(1) பின்வருமாறு கூறுகிறது.

தேசிய பாதுகாப்பு அல்லது பொது ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதற்கு அல்லது அத்தியாவசிய சேவைகளைப் பராமரிப்பதற்கு எந்தவொரு விதத்திலும் பாதகமாகச் செயல்படுவதைத் தடுக்கும் நோக்கில், எந்தவொரு நபரைப் பற்றியும் பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் கருத்து தெரிவிக்கும் பட்சத்தில்... அவ்வாறு செய்வது அவசியம் என்றால், செயலாளர் அத்தகைய நபரைக் காவலில் எடுத்து காவலில் வைக்க உத்தரவிடலாம் (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது).

இந்த நேரத்தில், தடுப்புக் காவல் உத்தரவுகளை பிறப்பிக்கும் நடைமுறையை ஆணையம் எந்த வகையிலும் அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதை தெளிவுபடுத்தலாம். இருப்பினும், கடந்த காலங்களில், பொது அவசரகால காலங்களில், தேசிய பாதுகாப்புக்கு பாதகமான முறையில் நபர்கள் செயல்படுவதைத் “தடுக்க” அவசரகால விதிமுறைகளின் கீழ் தடுப்பு உத்தரவுகளை பிறப்பிக்கும் அதிகாரத்தை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. அத்தகைய தடுப்புக்காவல் ஏற்கனவே செய்யப்பட்ட ஒரு குற்றம் குறித்த விசாரணைகளை எளிதாக்குவதற்காக அல்ல, மாறாக சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்களாக மாறக்கூடிய எதிர்கால

செயல்களைத் தடுக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு நேர்மாறாக, பயங்கரவாதத் தட்டளைச்சட்டம் பிரிவு 9(1) எதிர்காலத்தில் ஒரு குற்றத்தைத் தடுக்கும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமே தடுப்புக்காவலை அங்கீகரிக்கவில்லை. பயங்கரவாதத் தடுப்புக்காவலின் கீழ் ஒரு குற்றமாக இருக்கும் ஒரு ஆயத்தச் சட்டம் உட்பட ஒரு செயல் ஏற்கனவே நடந்துள்ளது என்ற நியாயமான சந்தேகம் இருக்கும்போது மட்டுமே இந்த விதியின் கீழ் தடுப்புக்காவல் சட்டபூர்வமானது. எனவே, ஆரம்பத்தில், ஒரு குற்றத்திற்கான நியாயமான சந்தேகத்தை உருவாக்க போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லாத நிலையில் பயங்கரவாதத் தடுப்புக்காவல் சட்டவிரோதமானது என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது.

விசாரணைக் காவல் மற்றும் தடுப்புக் காவல் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான வேறுபாட்டை அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்களா என்று ஆணையம் பிரதிவாதிகளிடம் கேட்டபோது, முந்தைய அவசரகால விதிமுறைகளுக்கு மாறாக, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 9(1) இன் துல்லியமான நோக்கம் உள்ளிட்ட வேறுபாட்டை பிரதிவாதிகள் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

மனித உரிமைகள் குழுவின் பொது கருத்து எண். 35, “தன்னிச்சையானது” என்ற கருத்தை அடிப்படையில் நியாயத்தன்மை, அவசியம் மற்றும் விகிதாசாரம் இல்லாதது என்று வரையறுக்கிறது. இந்த சூழலில், பாதிக்கப்பட்டவரின் தடுப்புக்காவல் நியாயமற்றதாகவோ, தேவையற்றதாகவோ அல்லது விகிதாசாரமற்றதாகவோ இருந்தால், அது தன்னிச்சையாகவும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(2) ஐ மீறுவதாகவும் கருதப்படலாம் என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது.

தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவரின் கைது மற்றும் விசாரணைக்குப் பிறகு, பிரதிவாதிகள் மார்ச் 24, 2025 அன்று பாதுகாப்பு அமைச்சராக அதிமேதகு ஜனாதிபதியிடமிருந்து தடுப்புக்காவல் உத்தரவைக் கோரினர். அமைச்சரால் வெளியிடப்பட்ட மார்ச் 25, 2025 தேதியிட்ட தடுப்புக்காவல் உத்தரவில் (MOD/LEG/PTA/21/2025) பாதிக்கப்பட்டவர் பின்வரும் காரணங்களுக்காக தடுத்து வைக்கப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

சட்டவிரோத நடவடிக்கையுடன் தொடர்புடையது அல்லது அக்கறை கொண்டது.

தீவிரவாத சித்தாந்தங்களால் தூண்டப்பட்டு, தீவிரவாத அல்லது பயங்கரவாத அமைப்புகளின் உறுப்பினர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதும், சமூகங்களுக்கிடையே அமைதி மற்றும் நல்லிணக்கத்திற்கு தீங்கு விளைவிக்கும் வகையில் செயல்படுவதும், பாதுகாப்புப் படையினரிடமிருந்து தெரிந்தே அத்தகைய தகவல்களை மறைப்பதும்.

பாதிக்கப்பட்டவர் “தீவிரவாத அல்லது பயங்கரவாத அமைப்புகளின் உறுப்பினர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்” என்பதை நிறுவுவதற்கு பதிலளித்தவர்களின் முறை, பாதிக்கப்பட்டவரின் தொலைபேசி பதிவுகளின் அடிப்படையில் அவரது “முன்றாம் தரப்பு தொடர்புகளை” நம்பியிருப்பது மட்டுமே என்பதை நினைவுபடுத்துகிறோம். மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, ஒரு நபரின் “முன்றாம் தரப்பு தொடர்புகள்” என்பது, பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒரு நபருடன் அவர்கள் பரஸ்பர தொலைபேசி தொடர்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்ற உண்மையைக் குறிப்பதே தவிர, அந்த நபர் உண்மையில் அத்தகைய குற்றம்

சாட்டப்பட்டவருடன் நேரடி தொடர்பு கொண்டுள்ளார் என்பதல்ல என்பதை அறிந்து ஆணையம் கலக்கமடைந்துள்ளது.

பாதிக்கப்பட்டவரின் கூறப்படும் “தொடர்பு” பற்றிய தடுப்பு உத்தரவில் உள்ள குறிப்பு, இந்த “முன்றாம் தரப்பு தொடர்புகளை” மட்டுமே குறிக்கிறது.

தடுப்புக்காவல் உத்தரவை கோருவது மட்டுமே பிரதிவாதிகளுக்கு இருந்த ஒரே வழி அல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கடுமையான ஆபத்துகளில் ஒன்று, ஒரு குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையை தீர்மானிப்பதில் CTID இன் விசாரணை அதிகாரிகளுக்கு அது வழங்கும் அதிகப்படியான விருப்பரிமை என்று ஆணையம் கருதுகிறது. இருப்பினும், அதிகரித்த விருப்பரிமையுடன், அதிகரித்த பொறுப்புக்கூறல் வருகிறது, இது தற்போதைய வழக்கில் பிரதிவாதிகளின் முடிவுகளை கவனமாக ஆய்வு செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 7(1) இவ்வாறு கூறுகிறது. “பிரிவு 6 இன் துணைப்பிரிவு (1) இன் கீழ் கைது செய்யப்பட்ட எந்தவொரு நபரும் எழுபத்திரண்டு மணி நேரத்திற்கு மிகாமல் காவலில் வைக்கப்படலாம், மேலும் அத்தகைய நபர் தொடர்பாக பிரிவு 9 இன் கீழ் தடுப்பு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்படாவிட்டால், அத்தகைய காலம் முடிவதற்குள் ஒரு நீதிபதி முன் ஆஜர்படுத்தப்பட வேண்டும்...” எனவே, பாதிக்கப்பட்டவரை ஒரு நீதித்துறை அதிகாரி முன் ஆஜர்படுத்தும் விருப்பம் பிரதிவாதிகளுக்கு இருந்தது, பின்னர் அவர் பாதிக்கப்பட்டவரின் செயல்களுடன் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்திற்கு ஏதேனும் தொடர்பு உள்ளதா என்பது குறித்து முதற்கட்ட மதிப்பீட்டைச் செய்ய முடியும். பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் வேண்டுமென்றே துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற முடிவுக்கு நீதிபதி வந்தால், அதாவது, இந்த விஷயம் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்துடன் எந்த தொடர்பும் இல்லாத இடத்தில், சந்தேக நபரை விடுவிக்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்பது ஆணையத்தின் கருத்து. 2023 ஆம் ஆண்டில், நீதிபதி பிரசன்னா அல்விஸ், பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் செய்ததற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்ற அடிப்படையில் சந்தேக நபரான வசந்த முதலிகேவை பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ள அனைத்து குற்றச்சாட்டுகளிலிருந்தும் விடுவித்ததாக ஆணையம் நினைவு கூர்கிறது.

மேலும், நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையில் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளதாக நீதிபதி திருப்தி அடைந்து, சந்தேக நபர் நீதிபதி முன் நிறுத்தப்பட்டால், பிரிவு 7(1) “தலமை பதவிக்குக் குறையாத ஒரு காவல்துறை அதிகாரி எழுத்துப்பூர்வமாக அளித்த விண்ணப்பத்தின் பேரில், அத்தகைய நபரின் விசாரணை முடியும் வரை அவரைக் காவலில் வைக்க உத்தரவிட வேண்டும்” என்று கூறுகிறது. இந்தப் பிரிவின் விதிமுறை, சந்தேக நபரை விடுவிக்க சட்டமா அதிபர் ஒப்புதல் அளிக்க அனுமதிக்கிறது.

பாதிக்கப்பட்டவரைத் தடுத்து வைப்பதற்காக பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்துவதில் பிரதிவாதிகளின் நடவடிக்கைகள் மீது கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் சமநிலைகள் விதிக்கப்படுவதற்கு சட்டத்தின் பிரிவு 7 இரண்டு முக்கியமான வாய்ப்புகளை வழங்குகிறது என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது.

முதலாவதாக, பாதிக்கப்பட்டவரை ஒரு நீதிபதி முன் ஆஜர்படுத்துவதன் மூலம், பிரதிவாதிகளின் நடவடிக்கைகள், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு குற்றத்திற்கும் எந்த ஆதாரமும் இல்லை என்ற அடிப்படையில் பாதிக்கப்பட்டவரை உடனடியாக விடுவிக்க உத்தரவிட

அதிகாரம் பெற்ற ஒரு சுயாதீன நீதித்துறை அதிகாரியின் ஆய்வுக்கு உட்பட்டிருக்கும். காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒருவரை அருகிலுள்ள தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி முன் ஆஜர்படுத்த வேண்டும் என்று அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(2)-ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி, நீதிபதி முன் அப்படி ஆஜர்படுத்துவது... சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறைக்கு ஏற்ப அத்தகைய நீதிபதியின் உத்தரவின் பேரில் மற்றும் அதன் அடிப்படையில் தவிர... மேலும் காவலில் வைக்கப்படக்கூடாது.

இரண்டாவதாக, நீதிபதி தலையிட வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தாலும் கூட, வழக்கை மதிப்பிட்டு சந்தேக நபரை விடுவிக்க ஒப்புதல் அளிக்க சட்டமா அதிபருக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. சட்டமா அதிபர் துறையின் அதிகாரி ஒருவர், ஒரு வழக்கு கோப்பை பாரபட்சமின்றி மதிப்பாய்வு செய்து, தொடர்ச்சியான விசாரணைகள் மூலம் ஒரு குற்றத்தின் தேவையான கூறுகளை பூர்த்தி செய்ய முடியுமா என்பதை தீர்மானிக்க பெரும்பாலும் தகுதியானவர். சந்தேக நபர் தொடர்பான தொடர்ச்சியான விசாரணைகள் பொருத்தமானவை என்று தீர்மானிக்கப்பட்டால், மேலும் விசாரணைகள் நிலுவையில் உள்ள சந்தேக நபரை பிணையில் விடுவிப்பது பொருத்தமானதா என்பதை தீர்மானிக்கவும் அந்த அதிகாரிக்கு உரிமை இருக்கலாம்.

பாதுகாப்பு அமைச்சரால் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டிய தடுப்புக்காவல் உத்தரவை எதிர்மனுதாரர்கள் கோருவதன் மூலம் இந்த இரண்டு பாதுகாப்புகளையும் தவிர்க்க முயன்றதாக ஆணையம் கவனிக்கிறது.

விசாரணையின் போது, குறிப்பிட்ட சொற்களைப் பயன்படுத்துதல் தொடர்பான குற்றம் சாட்டப்பட்ட குற்றத்தின் தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, இலங்கை காவல்துறை இயக்குநர் (சட்டம்) அல்லது சட்டமா அதிபர் துறையின் எந்த அதிகாரியின் ஆலோசனையையும் அவர்கள் நாடினார்களா என்று ஆணையம் பிரதிவாதிகளிடம் கேட்டது. பாதிக்கப்பட்டவரின் “மனநிலை” குறித்து ஏதேனும் முடிவுகளை எட்டுவதில் குற்றவியல் உளவியலில் நிபுணர் அல்லது மனநல நிபுணரிடம் ஆலோசனை பெறப்பட்டதா என்றும் ஆணையம் விசாரித்தது. பாதிக்கப்பட்டவரின் “மனநிலை” அவருக்கு எதிராக தடுப்புக்காவல் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு தாங்களே வந்ததாக பதிலளித்தவர்கள் தெரிவித்தனர். “தீவிரமயமாக்கப்பட்ட” நபர்களை அடையாளம் காண்பதில் தங்களுக்கு பொருத்தமான அனுபவம் இருப்பதாக அவர்கள் கூறினர். ஒரு சந்தேக நபர் தீவிரமயமாக்கப்பட்டாரா அல்லது “தீவிரவாத” கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கிறாரா என்பதைத் தீர்மானிக்க உதவும் உள் வழிகாட்டுதல்களின் தொகுப்பையும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். விசாரணையில் இருந்த மூத்த அதிகாரிகளில் ஒருவர் வழிகாட்டுதல்களை எழுதியவர் என்பதும், அதன் உள்ளடக்கத்தை கடந்த கால அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அமைத்ததும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த வழிகாட்டுதல்களைத் தயாரிப்பதில் குற்றவியல் உளவியல் அல்லது பிற தொடர்புடைய துறையில் எந்த நிபுணரிடமும் ஆலோசனை பெறப்படவில்லை.

ஒரு நபரின் “மனநிலை” அல்லது “தீவிரமயமாக்கலின்” அளவை, குறிப்பாக பொருத்தமான நிபுணத்துவம் இல்லாமல், இந்த முறையில் கண்டறிய முடியும் என்பதை ஆணையத்தால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இந்த சூழலில், பாதிக்கப்பட்டவரை ஒரு நீதிபதி முன் ஆஜர்படுத்துவதற்குப் பதிலாக தடுப்புக்காவல் உத்தரவைப் பெறுவதற்கான விருப்பத்தைத்

தேர்ந்தெடுக்கும்போது, பிரதிவாதிகள் நியாயமான சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் செயல்படவில்லை என்று ஆணையம் முடிவு செய்கிறது.

மார்ச் 24, 2025 அன்று பிரதிவாதிகளால் மேற்படி தடுப்புக்காவல் உத்தரவு கோரப்பட்டவுடன், பாதுகாப்பு அமைச்சர் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 9(1) இன் கீழ் அத்தகைய தடுப்புக்காவல் உத்தரவை பிறப்பித்ததாகத் தெரிகிறது என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது.

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றம் தொடர்பாக மேலும் ஆதாரங்களைச் சேகரிக்க சந்தேக நபரை தடுத்து வைப்பது அவசியமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. கைது செய்யப்பட்ட நேரத்தில் ஒரு குற்றத்திற்கான முதன்மையான ஆதாரம் இல்லாத நிலையில், பாதிக்கப்பட்டவரைத் தொடர்ந்து தடுத்து வைப்பது அவசியம் என்ற பிரதிவாதிகளின் நிலைப்பாட்டை ஆணையத்தால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பாதிக்கப்பட்டவரைத் தடுத்து வைப்பதற்கு முன்பு அல்லது அவர் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் போது எந்தக் கட்டத்திலும் பிரதிவாதிகள் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்திற்கான எந்த ஆதாரத்தையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பது உண்மை.

இந்த நிகழ்வுகளின் வரிசை, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் துஷ்பிரயோகத்திற்கு உள்ளாகும் தீவிர பாதிப்பை வெளிப்படுத்துகிறது, கைது செய்யும் அதிகாரிகள் எந்தவொரு சுயாதீன மதிப்பாய்வையும் தவிர்த்து, ஒரு சந்தேக நபரைக் கைது செய்து தடுத்து வைப்பதை பின்னோக்கி நியாயப்படுத்த கண்டுபிடிப்பு பயணத்தில் ஈடுபடலாம். தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவரை முதலில் கைது செய்வதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் உறுதியான ஆதாரங்கள் பிரதிவாதிகளிடம் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது, மேலும் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக தடுப்புக்காவல் உத்தரவைப் பெறுவதற்கான உறுதியான ஆதாரங்களும் பிரதிவாதிகளிடம் இல்லை. ஆனால் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் தன்மை இப்படி இருப்பதால், பிரதிவாதிகள் விசாரணையைத் தவிர்த்து, பாதிக்கப்பட்டவரைக் காவலில் வைக்க முடிந்தது, இதனால் விசாரணைகளை நடத்துவதற்கு கூடுதல் நேரம் கிடைத்தது.

பாதிக்கப்பட்டவர் பதினான்கு நாட்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார், அதற்கு முன்பு பிரதிவாதிகள் எந்த ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை என்றும், பாதிக்கப்பட்டவரை இனி காவலில் வைக்க முடியாது என்றும் ஆணையம் கருதுகிறது.

மேலும், PTA-வின் பிரிவு 16, உதவி காவல் கண்காணிப்பாளர் பதவிக்குக் குறையாத ஒரு அதிகாரியிடம் அளிக்கப்படும் ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக ஆக்குகிறது என்பதையும் ஆணையம் நினைவுபடுத்துகிறது. பாதிக்கப்பட்டவரிடமிருந்து வாக்குமூலத்தைப் பெற முயற்சித்தார்களா என்று பிரதிவாதிகளிடம் ஆணையம் விசாரித்தபோது, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை என்பதால், அவர்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்று பிரதிவாதிகள் கூறினர். இருப்பினும், பிரதிவாதிகள் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு கையொப்பமிட வேண்டிய அவசியத்திற்கு முன்னர் அவரது பதிவு செய்யப்பட்ட அறிக்கையை மறுபரிசீலனை செய்ய போதுமான நேரத்தை வழங்கத் தவறியது, சட்டத்தின் உறுப்புரை 13(3) இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட நியாயமான விசாரணைக்கான அவரது உரிமையை மீறக்கூடும் என்று ஆணையம் கவனிக்கிறது.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் அத்தகைய அறிக்கையை அவருக்கு எதிரான ஆதாரமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். உரிய நடைமுறை பின்பற்றப்படாத நிலையில், அத்தகைய அறிக்கையை பாதிக்கப்பட்டவர் தன்னார்வமாக அளித்த அறிக்கையாகக் கருத முடியாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆணைக்குழுவின் விசாரணை ஏப்ரல் 10, 2025 அன்று நடைபெறவிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. விசாரணைக்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக பிறப்பிக்கப்பட்ட தடுப்புக்காவல் உத்தரவை பிரதிவாதிகளின் கோரிக்கை மற்றும் பரிந்துரையின் பேரில் பாதுகாப்பு அமைச்சர் நிறுத்தி வைத்தார். விசாரணையின் போது, ஒரு நீதவாநிடம் இருந்து தடுப்புக்காவல் உத்தரவைப் பெறுவதற்குப் பதிலாக ஏன் அத்தகைய கோரிக்கையை முன்வைத்தார்கள் என்று பிரதிவாதிகளிடம் கேட்கப்பட்டது, மேலும் பாதிக்கப்பட்டவர் மீது எந்தக் குற்றத்தையும் சுமத்த வேண்டாம் என்று முடிவு செய்துள்ளதாக பிரதிவாதிகள் தெளிவுபடுத்தினர். பிரதிவாதிகள் சமர்ப்பித்த ஆவணங்களை மதிப்பாய்வு செய்த பின்னர், தடுப்புக்காவல் உத்தரவை இடைநிறுத்துவதற்கான பிரதிவாதிகளின் முறையான பரிந்துரை ஏப்ரல் 1, 2025 அன்று வரைவு செய்யப்பட்டு, அதன் பிறகு ஏப்ரல் 4, 2025 அன்று பாதுகாப்பு அமைச்சருக்கு அனுப்பப்பட்டதாக ஆணையம் கவனிக்கிறது. பாதிக்கப்பட்டவரின் விடுதலை PTA இன் பிரிவு 11 இன் கீழ் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் பிரதிவாதிகள் பரிந்துரைத்தனர். இந்த விஷயம் கீழே மேலும் ஆராயப்பட்டது.

பாதிக்கப்பட்டவர் மீது பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் சாட்டுவதில்லை என்ற பிரதிவாதிகளின் முடிவு, பாதிக்கப்பட்டவர் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்தைச் செய்தார், செய்ய முயன்றார் அல்லது செய்யத் தயாராகி வந்தார் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லாததை வெளிப்படுத்தியதாக ஆணையம் கவனிக்கிறது. பதினான்கு நாட்கள் விசாரணைகள் மற்றும் விசாரணைகளுக்குப் பிறகு, பிரதிவாதிகளால் எந்தவொரு குற்றத்திற்கும் எந்த ஆதாரத்தையும் சேகரிக்க முடியவில்லை. குறிப்பாக, ஆணையத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கையில், பாதிக்கப்பட்டவரின் வீட்டில் காணப்பட்ட ஆயுதத்திற்கான சான்றாக அலங்கார வாளின் புகைப்படங்களைச் சேர்ப்பது பொருத்தமானது என்று பிரதிவாதிகள் கருதினர். அத்தகைய அலங்கார வாள்கள் வீடுகளில் பொதுவான அலங்காரங்கள் என்றும், ஒரு வீட்டில் அது இருப்பதால் மட்டுமே ஒரு குற்றத்தில் பயன்படுத்தப்படும் ஆயுதமாகக் கருத முடியாது என்றும் ஆணையம் கவனிக்கிறது. விசாரணையின் போது பிரதிவாதிகள் கூறப்பட்ட வாளைக் குறிப்பிடவில்லை என்பது மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

பதினான்கு நாட்கள் தடுப்புக்காவலின் முடிவில், பாதிக்கப்பட்டவர் ஏதேனும் குற்றம் செய்துள்ளார் என்று பிரதிவாதிகளே நம்பவில்லை என்றால், பாதுகாப்பு அமைச்சரிடமிருந்து தடுப்புக்காவல் உத்தரவை ஆரம்பத்தில் கோரிய நேரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர் ஒரு குற்றம் செய்திருப்பார் என்ற நியாயமான சந்தேகம் அவர்களுக்கு இருந்ததா என்பது குறித்து கடுமையான சந்தேகங்கள் எழக்கூடும் என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. பாதிக்கப்பட்டவர் மீது குற்றம் சாட்ட ஆதாரங்கள் போதுமானதா என்பதில் சந்தேகம் இருந்தால், பிரதிவாதிகள் பாதிக்கப்பட்டவரை ஒரு நீதவான் முன் ஆஜர்படுத்தி, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிரான ஆதாரங்களை மதிப்பிட நீதிபதியை அனுமதிப்பது மிகவும் நியாயமானதாக இருக்கும். அதற்கு பதிலாக, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக புதிய ஆதாரங்களைக் கண்டறிய கூடுதல் நேரத்தைப் பெறுவதற்காக பிரதிவாதிகள் பாதுகாப்பு அமைச்சரிடமிருந்து தடுப்புக்காவல் உத்தரவை கோரியதாகத் தெரிகிறது.

பிரதிவாதிகளின் இந்த நடவடிக்கையை பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 9(1)-ஐ தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்குச் சமமாகக் கருத ஆணையம் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது. இந்தப் பிரிவின் கீழ், “ எந்தவொரு சட்டவிரோதச் செயலிலும் தொடர்புடையவர் அல்லது அக்கறை கொண்டவர் என்று நம்புவதற்கு அல்லது சந்தேகிக்க காரணம்” இருப்பதாகத் தங்களைத் திருத்திப்படுத்திக் கொள்வதற்கு பாதுகாப்பு அமைச்சர் பொறுப்பேற்கிறார், நடைமுறை யதார்த்தத்தில், தடுப்புக்காவல் உத்தரவின் பொருத்தம் குறித்து எந்தவொரு முடிவுக்கும் வர அமைச்சர் CTID அதிகாரிகளை நம்பியிருக்க வாய்ப்புள்ளது.

தம்மிகா சிரியலதா எதிர் பாஸ்கரலிங்கம் சி.ஏ. (எச்.சி.) 7/88 வழக்கில் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தால் நடத்தப்பட்டபடி, 1988 ஜூலை 7 அன்று, PTA இன் பிரிவு 9(1) இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட தடுப்பு உத்தரவைக் கருத்தில் கொண்டு, தடுப்புக்காவல் உத்தரவை வெளியிடுவது அவசியம் என்று அதிகாரிகள் திருப்தி அடைவதற்கு முன்பு “உண்மைகளின் புறநிலை நிலை” நிலவ வேண்டும். மேலும், திசாநாயக்க எதிர். மகாரா சிறைச்சாலை கண்காணிப்பாளர் [1991] 2 Sri.LR. 247 (பக். 260 இல்), விசாரணைக்கு உதவுவதற்காக PTA இன் கீழ் தடுப்புக்காவல் “ஒரு புறநிலை சோதனையின் பயன்பாட்டால் கண்டிப்பாக தீர்மானிக்கப்படும்” என்று உச்ச நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. ஒரு நல்லெண்ண விசாரணை நடந்ததாக தெளிவான தகவல் இல்லாத நிலையில், அமைச்சர் தனது PTA இன் பிரிவு 9(1) இன் கீழ் எதிர்மறையான தடுப்புக் காவலை விதிக்கும் அதிகாரம் அல்லது அவசர விஷயமாக (பக். 262). மனுதாரரின் தடுப்புக்காவல் அரசியலமைப்பின் உறப்புரை 13(2) இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அவரது அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதாகக் கண்டறிந்தது.

தற்போதைய வழக்கில், CTID ஆல் அமைச்சருக்கு வழங்கப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் தடுப்புக்காவல் உத்தரவை பிறப்பிப்பதை அமைச்சர் புறநிலையாக மட்டுமே பரிசீலிக்க முடியும் என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையில், விசாரணையில், CTID ஆல் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கை மற்றும் கோரிக்கையின் அடிப்படையில் அமைச்சரின் முடிவு எடுக்கப்பட்டுள்ளது என்று பிரதிவாதிகள் விளக்கினர். சந்தேக நபர் ஏதேனும் சட்டவிரோத நடவடிக்கையுடன் தொடர்புடையவரா அல்லது சம்பந்தப்பட்டவரா என்பது குறித்து உண்மைகளை நேரடியாக மதிப்பிடுவதற்கும், அகநிலைக் கருத்துக்கு வருவதற்கும் அமைச்சருக்கு எந்த நடைமுறை வாய்ப்பும் இல்லை. எனவே, தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக தடுப்புக்காவல் உத்தரவை பிறப்பிக்க அமைச்சரின் மனதை வடிவமைப்பதில் பிரதிவாதிகள் மிக முக்கியமானவர்கள். பாதிக்கப்பட்டவரை ஒரு நீதிபதி முன் ஆஜர்படுத்துவது அல்லது தடுப்புக்காவல் உத்தரவைப் பெறுவது போன்ற நிர்வாக விருப்புரிமை அதிகமாக உள்ள சூழலில், மற்றும் பிரதிவாதிகள் அந்த நேரத்தில் ஒரு குற்றத்திற்கான போதுமான ஆதாரங்கள் தங்களிடம் இல்லை என்பதை அறிந்தும் தடுப்புக்காவல் உத்தரவை கோர வேண்டுமென்றே தேர்வு செய்த சூழலில், பாதிக்கப்பட்டவரின் தன்னிச்சையான தடுப்புக்காவலுக்கு பிரதிவாதிகள் கூட்டாகப் பொறுப்பாவார்கள்.

PTA பிரிவு 9(1) இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட தடுப்புக்காவல் உத்தரவுகளை உச்ச நீதிமன்றம் சில சமயங்களில் செல்லாததாகக்கியுள்ளது என்பதை ஆணையம் நினைவு கூர்கிறது. உதாரணமாக, **வீரவன்சா எதிர் சட்டமா அதிபர் [2000] 1 Sri.LR. 387 வழக்கில்**, நியாயமான காரணமின்றி வழங்கப்பட்டதன் அடிப்படையில் தடுப்புக்காவல் உத்தரவை நீதிமன்றம் செல்லாததாகக்கியது.

1996 ஆம் ஆண்டு 21 ஆம் இலக்க இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணையச் சட்டத்தின் கீழ், தடுப்புக்காவல் உத்தரவைப் பெறுவதில் பிரதிவாதிகளின் நிர்வாகச் சட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. பிரதிவாதிகளின் அறிக்கையிலும், விசாரணையின் போது கட்சிகளின் சமர்ப்பிப்புகளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக தடுப்புக்காவல் உத்தரவைப் பெறுவதற்கான பிரதிவாதிகளின் நிர்வாகச் செயல் நியாயமற்றது மற்றும் தேவையற்றது, எனவே, தன்னிச்சையானது என்று ஆணையம் கருதுகிறது.

இந்தச் சூழ்நிலையில், பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராகப் பிறப்பிக்கப்பட்ட தடுப்புக்காவல் உத்தரவு போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லாமல் பிரதிவாதிகளால் கோரப்பட்டது என்று ஆணையம் முடிவு செய்கிறது. எனவே, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(2) இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமைகளை பிரதிவாதிகள் கூட்டாக மீறியுள்ளனர்.

ஈ. குற்றமற்றவர் என்ற அனுமானம்

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(5) இவ்வாறு கூறுகிறது: “ஒவ்வொரு நபரும் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்படும் வரை சுற்றவாளி என்று கருதப்பட வேண்டும்”. குற்றமற்றவர் என்ற அனுமானம் இலங்கை குற்றவியல் சட்டத்தின் ஒரு அடிப்படைக் கொள்கையாகும். நந்தனா எதிர். அட்டர்னி ஜெனரல் [2008] 1 Sri.LR. 51, மற்றும் லியனாராச்சி மற்றும் பிறர் எதிர். காவல் நிலையப் பொறுப்பாளர், ஹன்னஸ்கிரியா [1985] 2 Sri.LR. 256 உள்ளிட்ட பல தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகள் இந்த அடிப்படைக் கொள்கையை நிலைநிறுத்தியுள்ளன.

பொது கருத்து எண். 32-பிரிவு 14: நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்கள் முன் சமத்துவத்திற்கான உரிமை மற்றும் நியாயமான விசாரணைக்கான உரிமையில் மனித உரிமைகள் குழுவின் கருத்துக்களை ஆணையம் நினைவு கூர்கிறது:

மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு அடிப்படையான குற்றமற்றவர் என்ற அனுமானம், குற்றச்சாட்டை நிரூபிக்கும் சுமையை வழக்குத் தொடுப்பவரின் மீது சுமத்துகிறது, குற்றச்சாட்டு நியாயமான சந்தேகத்திற்கு அப்பால் நிரூபிக்கப்படும் வரை எந்த குற்றத்தையும் ஊகிக்க முடியாது என்பதை உறுதி செய்கிறது, குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு சந்தேகத்தின் பலன் இருப்பதை உறுதி செய்கிறது, மேலும் குற்றச் செயலைச் செய்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்கள் இந்தக் கொள்கையின்படி நடத்தப்பட வேண்டும் என்று கோருகிறது. அனைத்து பொது அதிகாரிகளும் தவிர்க்க வேண்டியது கடமையாகும்.

விசாரணையின் முடிவை முன்கூட்டியே தீர்மானிப்பதில் இருந்து, உதாரணம்: குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் குற்றத்தை உறுதிப்படுத்தும் பொது அறிக்கைகளை வெளியிடுவதைத் தவிர்ப்பதன் மூலம் (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது).

பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக எந்தவொரு குற்றச்சாட்டு அல்லது விசாரணை இல்லாத நிலையில், அல்லது எந்தவொரு தொடர்ச்சியான சட்ட நடவடிக்கையும் இல்லாத நிலையில், உறுப்புரை 13(5) இன் கீழ் நிரபராதியாகக் கருதப்படும் பாதிக்கப்பட்டவரின் உரிமை, ஒரு குறிப்பிட்ட குற்றவியல் விசாரணை அல்லது நடவடிக்கையின் பின்னணியில் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்று ஆணையம் கருதுகிறது. இருப்பினும், சட்ட நடவடிக்கைகள் இல்லாத நிலையிலும் கூட,

பாரபட்சமான ஊடக அறிக்கைகள் நிரபராதியாகக் கருதப்படும் உரிமையை ரத்து செய்யலாம். **சுசில் பிரியங்கர் செனவிரட்ன எதிர் பிரசன்ன கருணாஜீவ மற்றும் பிறர் SC FR Application NO:690/2012)** போன்ற சமீபத்திய வழக்குகளில், மனுதாரருக்கு எதிராக எந்த சட்ட நடவடிக்கைகளும் தொடங்கப்படாத நிலையில் கூட, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(5) இன் மீறல்களை உச்ச நீதிமன்றம் கண்டறிந்துள்ளது. எனவே, குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்படும் வரை சுற்றவாளியாகக் கருதப்படுவதற்கான அடிப்படை உரிமை, நடந்துகொண்டிருக்கும் விசாரணை அல்லது சட்ட நடவடிக்கைகளின் சூழலுடன் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை, மாறாக அத்தகைய நபருக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கலாமா என்பது குறித்த முடிவுக்கு முன்னதாக ஒரு நபரை பாரபட்சமாக நடத்துவதற்கு நீட்டிக்கப்படுகிறது என்று ஆணையம் கண்டறிந்துள்ளது.

தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவரின் கூறப்படும் “மன நிலை” காரணமாக அவர் “மத தீவிரவாத” செயலைச் செய்யக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் குறித்து இலங்கை காவல்துறை ஊடகப் பிரிவு மார்ச் 30, 2025 அன்று வெளியிட்ட அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கை பாதிக்கப்பட்டவரின் நலன்களுக்கு மிகவும் பாதகமானது என்று ஆணையம் கவனிக்கிறது. பிரதிவாதிகள் ஆதாரங்களைச் சேகரித்து மதிப்பீடு செய்து பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கலாமா வேண்டாமா என்பதைத் தீர்மானிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த நேரத்தில் இந்த அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. சட்ட நடவடிக்கைகள் இறுதியில் எங்கு தொடங்கப்பட்டாலும், விசாரணைகளின் போது உறுப்புரை 13(5) இன் மீறல் நடந்ததா என்ற கேள்விக்கு பிரதிவாதிகளின் நடவடிக்கைகள் இன்னும் பொருத்தமானவை.

மே 21, 2025 அன்று நடந்த விசாரணையின் போது, அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கையில் உள்ள தகவல்கள் CTID ஆல் வாய்மொழியாக வழங்கப்பட்டதாக பிரதிவாதிகள் தெளிவுபடுத்தினர். இந்த சூழலில், கூறப்பட்ட அறிக்கையின் உள்ளடக்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு ஏற்படும் பாரபட்சத்திற்கு பிரதிவாதிகள் நேரடிப் பொறுப்பை ஆணையம் அங்கீகரிக்கிறது.

இரண்டு **ஸ்டிக்கர்களின்** உள்ளடக்கங்களால் மட்டுமே பாதிக்கப்பட்டவர் கைது செய்யப்பட்டார் என்ற ஊடகங்களில் வெளியான “தவறான தகவலை” எதிர்ப்பதே அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கையின் முதன்மை நோக்கம் என்றும் பிரதிவாதிகள் தெளிவுபடுத்தினர். இருப்பினும், தவறான தகவலை எதிர்ப்பதற்கான அவசரத்தில், பிரதிவாதிகள் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு பெரும் பாதகத்தை ஏற்படுத்தினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அறிக்கையின் உள்ளடக்கம் மற்றும் நேரத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, அதாவது, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக எந்தவொரு உறுதியான ஆதாரமும் பிரதிவாதிகளால் சேகரிக்கப்படாத நேரத்தில், பாதிக்கப்பட்டவரின் “மன நிலை” மற்றும் “மத தீவிரவாத” செயல்களைச் செய்வதற்கான சாயல் குறித்து பொதுமக்களின் மனதை சாயமிடுவதைத் தவிர வேறு எந்த நோக்கத்திற்கும் இந்த அறிக்கை உதவவில்லை என்று ஆணையம் முடிவு செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளது.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(5) இன் கீழ் சந்தேக நபரின் அடிப்படை உரிமைகளை குறிப்பாகக் குறிப்பிடும், பிப்ரவரி 14, 2022 தேதியிட்ட (IGP) RTM -231 சுற்றறிக்கையை ஆணையம் திரும்பப் பெறுகிறது. இந்தச் சுற்றறிக்கை, சந்தேக நபர்கள் மற்றும் சமூக ஊடகங்கள் உட்பட ஊடகங்களில் நடந்து வரும் விசாரணைகள் தொடர்பாக பாரபட்சமான

உள்ளடக்கத்தை வெளியிடுவதைத் தவிர்க்குமாறு காவல்துறை அதிகாரிகளுக்கு அறிவுறுத்துகிறது. செய்தித்தாள்கள் மற்றும் வானொலிகளுக்கு தகவல்களைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் வழங்குதல் குறித்த இலங்கை காவல்துறையின் துறைசார் உத்தரவு எண். D5 ஐயும் ஆணையம் நினைவுபடுத்துகிறது. இந்த சுற்றறிக்கை மற்றும் துறைசார் உத்தரவை மதிப்பாய்வு செய்த ஆணையம், மார்ச் 30, 2025 தேதியிட்ட அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(5) இன் கீழ் சந்தேக நபரின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வடிவமைக்கப்பட்ட இலங்கை காவல்துறையின் சொந்த நெறிமுறைகளையும் மீறுவதாகக் கருதுகிறது.

இந்தச் சூழ்நிலைகளில், அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 3(5) ஆல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்படும் வரை குற்றவாளியாகக் கருதப்படும் பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமையை பிரதிவாதிகள் கூட்டாக மீறியுள்ளதாக ஆணையம் முடிவு செய்கிறது.

இ. இயக்க சுதந்திரம்

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14(1)(h) ஒரு குடிமகனுக்கு “இலங்கைக்குள் நடமாடும் சுதந்திரத்தையும், தனது வசிப்பிடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரத்தையும்” உறுதி செய்கிறது. இந்த உரிமை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 15(6) மற்றும் 15(7) இன் அடிப்படையில் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்கலாம், மேலும் “தேசியப் பாதுகாப்பின் நலன்கள்” ஒரு குடிமகனின் நடமாடும் சுதந்திரத்தை சட்டப்பூர்வமாகக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஒரு அடிப்படையாகும்.

மனித உரிமைகள் குழு பொது கருத்து எண் 27 இயக்க சுதந்திரம் (உறுப்புரை 12), “[I] இயக்க சுதந்திரம் என்பது ஒரு நபரின் சுதந்திர வளர்ச்சிக்கு ஒரு தவிர்க்க முடியாத நிபந்தனை” என்று குறிப்பிடுகிறது. “சுதந்திரமாக நடமாடும் உரிமை ஓர் அரசின் முழு பிரதேசத்திற்கும் தொடர்புடையது” என்றும், அத்தகைய உரிமை “பிரதேசத்தின் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட பகுதியில் நபர்கள் நுழைவதையோ அல்லது தங்குவதையோ தடுப்பதைத் தடுக்கிறது” என்றும் அது குறிப்பிடுகிறது. “இயக்க சுதந்திரத்தின் மீதான எந்தவொரு கட்டுப்பாடும் தெளிவான சட்ட அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும் மற்றும் தேசிய பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கு, பொது சுகாதாரம் அல்லது ஒழுக்கம், அல்லது மற்றவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஒரு ஜனநாயக சமூகத்தில் அவசியமாகவும் விகிதாசாரமாகவும் இருக்க வேண்டும், மேலும் ICCPR இல் உள்ள பிற உரிமைகளுடன் ஒத்துப்போக வேண்டும்” (பத்தி 11 இல்) என்றும் ஆணைகுழு கருத்து தெரிவிக்கிறது.

இலங்கை உச்ச நீதிமன்றம், வடிவேலு எதிர் பொறுப்பதிகாரி, சிதம்பரபுரம் பிராந்திய முகாம் காவல் நிலையம், வவுனியா மற்றும் பிற SC (F.R.) எண். 44/2002 வழக்கு உட்பட பல சந்தர்ப்பங்களில், நடமாடும் சுதந்திரத்தை உறுதி செய்துள்ளது மற்றும் இந்த உரிமையின் மீதான எந்தவொரு கட்டுப்பாடும் சட்டத்தின்படி இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக பிறப்பிக்கப்பட்ட தடுப்புக்காவல் உத்தரவு இடைநிறுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஏப்ரல் 7, 2025 அன்று பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 11(1) இன் கீழ் ஒரு தடை உத்தரவைப் பிறப்பித்தார். தடை உத்தரவின் அட்டவணை பாதிக்கப்பட்டவருக்கு பின்வருமாறு கூறுகிறது:

- 1) நிட்டம்புவாவில் உள்ள தனது முன்மொழியப்பட்ட முகவரியில் நிரந்தரமாக வசிக்க வேண்டும்
- 2) அவர் மேற்கண்ட முகவரியிலிருந்து புறப்பட விரும்பினால், அவர் தனது புறப்பாடு மற்றும் திரும்புதல் குறித்து CTID-க்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்
- 3) தனது நிரந்தர முகவரியை மாற்றினால், CTID-க்கு எழுத்துப்பூர்வமாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்
- 4) வெளிநாடு செல்ல விரும்பினால், CTID இயக்குநரிடம் முன் அனுமதி பெற வேண்டும்
- 5) ஒவ்வொரு வாரமும் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 9 மணி முதல் 12 மணி வரை CTID தலைமையகத்திற்கு வர வேண்டும்
- 6) அறிவிக்கப்பட்டால் 72 மணி நேரத்திற்குள் CTID-க்கு சமூகமளிக்க வேண்டும்
- 7) அவருக்கு சம்மன் பெறப்படும்போது அல்லது அறிவிப்பு அனுப்பப்படும்போது நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டும் மற்றும்
- 8) எந்தவொரு “தீவிரவாத” அல்லது “பயங்கரவாத” அமைப்புகளின் பதவியை வகிப்பதையோ அல்லது நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்பதையோ தவிர்க்க வேண்டும்.

ஏப்ரல் 7, 2025 தேதியிட்ட தடை உத்தரவின் அட்டவணையில் காணப்படும் குறிப்பிட்ட கட்டுப்பாடுகள் (1) முதல் (8) வரை பாதிக்கப்பட்டவருக்கு விதிக்கப்பட வேண்டியதற்கான எந்த காரணங்களையும் பிரதிவாதிகள் வழங்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும், சட்டத்தால் குடிமக்கள் மீது விதிக்கப்படும் கடமைகள் (7) மற்றும் (8) உருப்படிகள் பரிசீலிக்கப்படலாம் என்று ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, இது (1) முதல் (6) வரையிலான உருப்படிகளில் கவனம் செலுத்தும், அவை பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 11(1) இன் அடிப்படையில் ஒரு குடிமகனுக்கு விதிக்கப்படும் அசாதாரண கட்டுப்பாடுகள். பிரிவுகள் வழங்குகிறது:

பிரிவு 9 இன் துணைப்பிரிவு (1) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு சட்டவிரோத நடவடிக்கையிலும் எந்தவொரு நபரும் தொடர்புடையவர் அல்லது அக்கறை கொண்டவர் என்று அமைச்சர் நம்புவதற்கு அல்லது சந்தேகிக்க காரணம் இருந்தால், அத்தகைய நபர் மீது பின்வரும் வரிசையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தடைகள் அல்லது கட்டுப்பாடுகளை விதித்து எழுத்துப்பூர்வமாக ஒரு உத்தரவை அவர் பிறப்பிக்கலாம்.

(அ) குறிப்பிடப்படக்கூடிய வசிப்பிடத்திற்கு வெளியே அவரது நடமாட்டம் அல்லது

(ஆ) அந்த நபரின் குடியிருப்பு மற்றும் வேலைவாய்ப்பு இடங்கள் அல்லது

(இ) இலங்கைக்குள் அல்லது வெளியே அவரது பயணம் அல்லது

(ஈ) அத்தகைய நபர் உறுப்பினராக உள்ள எந்தவொரு அமைப்பு, சங்கம் அல்லது நபர்களின் அமைப்பு தொடர்பாகவோ அல்லது வேறுவிதமாகவோ அவரது நடவடிக்கைகள் அல்லது

(இ) அத்தகைய நபர் பொதுக் கூட்டங்களில் உரையாற்றுவதிலிருந்து அல்லது எந்தவொரு அமைப்பு, சங்கம் அல்லது நபர்களின் அமைப்பிலும் பதவி வகிப்பதிலிருந்து, அல்லது

நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்பதிலிருந்து அல்லது ஆலோசகராகச் செயல்படுவதிலிருந்து, அல்லது எந்தவொரு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் பங்கேற்பதிலிருந்து,

மேலும், அத்தகைய நபர் தனது இயக்கங்களை அத்தகைய அதிகாரியிடம், வரிசையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முறையிலும் நேரங்களிலும் தெரிவிக்குமாறு அவர் கோரலாம் (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது).

பிரிவு 11(1) இன் கீழ் ஒரு தடை உத்தரவை பிறப்பிப்பதற்கான ஒரு முன்நிபந்தனை என்னவென்றால், அந்த நபர் எந்தவொரு சட்டவிரோத நடவடிக்கையிலும் தொடர்புடையவர் அல்லது சம்பந்தப்பட்டவர் என்று நம்புவதற்கு அல்லது சந்தேகிக்க அமைச்சருக்கு காரணம் இருக்க வேண்டும். குறிப்பிடத்தக்க வகையில், PTA இன் பிரிவு 9(1) I குறுக்குவழியாகக் குறிப்பிடுகிறது, இது தடுப்புக்காவல் உத்தரவை வழங்குவதற்கான அதே அளவுகோல்களை அமைக்கிறது. எனவே, ஒரு தடை உத்தரவை வெளியிடுவதற்கு முன்பு நிலவ வேண்டிய உண்மைகளின் புறநிலை நிலை என்னவென்றால், அமைச்சரின் நியாயமான கருத்தில், சம்பந்தப்பட்ட நபர் “எந்தவொரு சட்டவிரோத நடவடிக்கையிலும் தொடர்புடையவராக அல்லது சம்பந்தப்பட்டவராக” இருக்க வேண்டும்.

மீண்டும் ஒருமுறை, பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 11(1) இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டு உத்தரவுகளின் நோக்கத்தை, கடந்த காலத்தில் அவசரகால விதிமுறைகளின் கீழ் வழங்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டு உத்தரவுகளுடன் ஒப்பிட வேண்டும். உதாரணமாக, 2005 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் எண் அவசரகால (இதர ஏற்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்) விதிமுறைகளின் கீழ் உள்ள ஒழுங்குமுறை 18(1) பின்வருமாறு கூறுகிறது:

பாதுகாப்புப் பொருளுக்கும் பொறுப்பான அமைச்சரின் அமைச்சகத்தின் செயலாளர், எந்தவொரு குறிப்பிட்ட நபரைப் பற்றியும், அந்த நபர் (அ) தேசிய பாதுகாப்பு அல்லது பொது ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதற்கு அல்லது அத்தியாவசிய சேவைகளைப் பராமரிப்பதற்கு எந்தவிதத்திலும் பாதகமாகச் செயல்படுவதைத் தடுக்கும் நோக்கில்... அவ்வாறு செய்வது அவசியம் என்று கருதினால், செயலாளர் ஒரு உத்தரவைப் பிறப்பிக்கலாம்... மற்றவற்றுடன் அந்த நபர் தனது நடமாட்டத்தை அந்த வரிசையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முறையில், அத்தகைய நேரங்களில், அத்தகைய அதிகாரம் அல்லது நபருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் அந்த வரிசையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அத்தகைய அதிகாரம் அல்லது நபரின் அனுமதியின்றி அந்த நபர் தனது வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதைத் தடை செய்வதற்காக... (வலியுறுத்தல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது).

தடுப்பு கட்டுப்பாடு உத்தரவுகளை வெளியிடும் நடைமுறையை ஆணையம் எந்த வகையிலும் அங்கீகரிக்கவில்லை என்பது தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும், சம்பந்தப்பட்ட நபரால் குறிப்பிட்ட குற்றம் எதுவும் செய்யப்படாதபோதும், தடுப்பு நோக்கங்களுக்காக மட்டும் கட்டுப்பாடு உத்தரவுகளை முந்தைய அவசரகால விதிமுறைகள் அங்கீகரித்தன என்பது தெளிவாகிறது. இதற்கு நேர்மாறாக, PTA இன் பிரிவு 11(1) ஒரு குற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளதாக நியாயமான சந்தேகம் உள்ள இடங்களில் மட்டுமே கட்டுப்பாடு உத்தரவுகளை பரிசீலிக்கிறது.

தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவர் மீது பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு குற்றத்தையும் சுமத்துவதற்கு போதுமான ஆதாரங்கள் தங்களிடம் இல்லை என்று பிரதிவாதிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். இந்தச் சூழலில்தான் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 9(1) இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட தடுப்புக்காவல் உத்தரவு பிரதிவாதிகளின்

பரிந்துரையின் பேரில் இடைநிறுத்தப்பட்டது. அதன்படி, தடுப்புக்காவல் உத்தரவை நியாயப்படுத்தும் குற்றத்திற்கான எந்த ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை என்றால், தடை உத்தரவுக்கான அடிப்படை தானாகவே அணைந்துவிடும்.

அமைச்சர் ஒரு நபருக்கு எதிரான தடுப்புக்காவல் உத்தரவைத் தொடர விரும்பாமல், சில குறிப்பிட்ட வரையறைகளை விதிக்க விரும்பும் சந்தர்ப்பங்களை பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் பரிசீலிக்கலாம் என்பதை ஆணையம் ஒப்புக்கொள்கிறது.

பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 11(1) இன் கீழ் நபர் மீது கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில், ஒரு தடை உத்தரவுக்கான அடிப்படை முன்னிபந்தனை இன்னும் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும், அதாவது, அந்த நபர் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததாக நியாயமான முறையில் சந்தேகிக்கப்படுகிறார்.

இதற்கு நேர்மாறாக, பிரதிவாதிகளின் சொந்த ஒப்புதலின்படி, பாதிக்கப்பட்டவர் PTA இன் கீழ் எந்தவொரு சட்டவிரோத நடவடிக்கையிலும் தொடர்புடையவர் அல்லது அக்கறை கொண்டவர் என்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லை, மேலும் பிரதிவாதிகள் பாதிக்கப்பட்டவரின் “மனநிலை” எதிர்காலத்தில் ஒரு குற்றத்தைச் செய்ய வழிவகுத்தால், அவரைக் கண்காணிக்கும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமே ஒரு தடை உத்தரவைக் கோரினர். சாராம்சத்தில், பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக பிறப்பிக்கப்பட்ட தடை உத்தரவு முற்றிலும் தடுப்பு மற்றும் கண்காணிப்பு நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே என்றும், அவர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததாக நியாயமாக சந்தேகிக்கப்படுவதால் அல்ல என்றும் ஆணையம் கவனிக்கிறது.

பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக பிறப்பிக்கப்பட்ட தடை உத்தரவு, குறிப்பாக உத்தரவின் அட்டவணையில் உள்ள (1) முதல் (6) வரையிலான பிரிவுகள், பாதிக்கப்பட்டவரின் இயக்க சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்துகின்றன. கருத்துச் சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்தும் போது பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய அளவுகோல்களை நினைவு கூர்ந்தால், இயக்க சுதந்திரம் உட்பட அடிப்படை உரிமையின் மீதான எந்தவொரு கட்டுப்பாடும் சட்டபூர்வமானது (அதாவது, அது சட்டத்தின்படி இருக்க வேண்டும்), பகுத்தறிவு, தேவை மற்றும் விகிதாசாரம் மற்றும் நியாயத்தன்மை ஆகியவற்றின் அளவுகோல்களை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

அமைச்சரால் இத்தகைய கட்டுப்பாடு உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்படும் நடைமுறை யதார்த்தத்தை ஆணையம் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது. இந்த வகையான கட்டுப்பாடு உத்தரவு CTID இன் கோரிக்கை மற்றும் பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே பிறப்பிக்கப்படும் என்பது தெளிவாகிறது, அதன்படி, அமைச்சரின் மனதை வடிவமைப்பதில் பிரதிவாதிகள் முக்கிய பங்கு வகிப்பார்கள். அத்தகைய தடை உத்தரவைக் கோருவதிலும் பரிந்துரைப்பதிலும் பிரதிவாதிகளின் நிர்வாகச் செயலை மதிப்பாய்வு செய்து ஆய்வு செய்ய ஆணையத்திற்கு நன்கு அதிகாரம் உள்ளது, இது அமைச்சரால் அவசர விஷயமாகப் பிறப்பிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

பாதிக்கப்பட்டவர் PTA-வின் கீழ் குற்றம் செய்துள்ளார் என்ற நியாயமான சந்தேகம் இல்லாமல், பாதிக்கப்பட்டவரைக் கண்காணித்து கண்காணிப்பதை சாத்தியமாக்குவதற்காகவே, எதிர்மனுதாரர்கள் ஒரு கட்டுப்பாட்டு உத்தரவைக் கோரியதும் பரிந்துரைத்ததும், அத்தகைய

கட்டுப்பாடு உத்தரவு PTA-வின் பிரிவு 11(1)-ஐ மீறுவதாகவே உள்ளது என்று ஆணையம் முடிவு செய்கிறது. அதன் பகுத்தறிவு, அவசியம் மற்றும் விகிதாசாரம் அல்லது நியாயத்தன்மை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கட்டுப்பாட்டு உத்தரவை மதிப்பிடுவதற்கு ஆணையம் எந்த காரணத்தையும் காணவில்லை, ஏனெனில் அது வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் சட்ட விதியை மீறும் ஒரு கட்டுப்பாட்டு உத்தரவு சட்டப்பூர்வ சோதனையில் தோல்வியடையும்.

இந்தச் சூழ்நிலைகளில், சட்டவிரோதமான கட்டுப்பாட்டு உத்தரவைக் கோரி பரிந்துரைத்ததன் மூலம், அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14(1)(ா) இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள பாதிக்கப்பட்டவரின் நடமாட்ட சுதந்திரத்திற்கான உரிமையை பிரதிவாதிகள் கூட்டாக மீறியதாக ஆணையம் கண்டறிந்துள்ளது.

ஊ. சட்டப்பூர்வமான தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரம்

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14(1)(ப) ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் “தனியாகவோ அல்லது மற்றவர்களுடன் இணைந்து எந்தவொரு சட்டப்பூர்வமான தொழில், தொழில், வர்த்தகம், வணிகம் அல்லது நிறுவனத்திலும் ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரத்தை” உறுதி செய்கிறது.

இந்த உரிமையின் நோக்கம் இலங்கை உச்ச நீதிமன்றத்தால் பல வழக்குகளில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, **எல்மோர் பெரேரா எதிர் மேஜர் மொண்டேகு ஜெயவிக்ரம [1985] 1 ஸ்ரீ எல்.ஆர். 285** இல், (பக். 323 இல்) பிரிவு 14(1)(ப) “ஒவ்வொரு குடிமகனும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான மற்றும் அவரது விருப்பப்படி வேலை செய்வதற்கான பொதுவான உரிமையை அங்கீகரிக்கிறது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட வேலையை வகிக்கவோ அல்லது ஒருவரின் விருப்பப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட பதவியை வகிக்கவோ உரிமையை வழங்காது” என்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

இந்த வழக்கில், புகார்தாரர் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவரின் வழக்கறிஞர், கைது செய்யப்பட்ட நேரத்தில், பாதிக்கப்பட்டவர் ஆயுர்வேத பொருட்களை விற்பனை செய்யும் ஒரு தனியார் துறை நிறுவனத்தில் கணக்காளராகப் பணிபுரிந்ததாகக் கூறினார். கைது செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, பாதிக்கப்பட்டவர் தனது வேலையை இழந்தார். விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு, பல பதவிகளுக்கு விண்ணப்பிக்க முயற்சித்ததாகவும், ஆனால் அது வெற்றிபெறவில்லை என்றும் பாதிக்கப்பட்டவர் கூறினார். தனக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகள் பற்றிய விவரங்கள் ஊடகங்களில் பரவி வருவதாகவும், தற்போது தனக்கு எதிராக நடைமுறையில் உள்ள தடை உத்தரவு எந்தவொரு வேலைவாய்ப்பையும் பெறுவதற்குத் தடையாக இருப்பதாகவும் அவர் கூறினார்.

தனியார் துறையில் ஒரு நிறுவனத்தால் பணிநீக்கம் செய்யப்படும் செயல், HRCSL சட்டத்தின் பிரிவு 14 இன் அர்த்தத்திற்குள் நிர்வாக மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கையாகாது என்பதை ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. ஆயினும்கூட, அவர் சட்டவிரோதமாக கைது செய்யப்பட்ட சூழ்நிலைகள் அத்தகைய பணிநீக்கத்திற்கு நேரடியாக பங்களித்தன என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறது, மேலும் பிரதிவாதிகளால் சட்டவிரோதமாக கைது செய்யப்பட்ட அத்தகைய செயல் நிர்வாக மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கையாகும்.

இருப்பினும், அரசியலமைப்பின் உறுப்பரை 14(1)(g) இன் நோக்கம் ஒரு குடிமகனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வேலைவாய்ப்பு இடத்தில் பணியமர்த்தப்படுவதற்கான உரிமையை வழங்கவில்லை, மாறாக ஒரு பொதுவான உரிமையை மட்டுமே வழங்குகிறது என்பதை ஆணையம்

நினைவுபடுத்துகிறது. எனவே, உறுப்பரை 14(1)(g) பாதிக்கப்பட்டவருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வேலைவாய்ப்பு இடத்தில், அதாவது, அவர் கைது செய்யப்பட்ட நேரத்தில் அவர் பணிபுரிந்த குறிப்பிட்ட இடத்தில் பணியமர்த்தப்படுவதற்கான உரிமையை வழங்கவில்லை, மேலும் அவர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டதை ஆணையத்தால் மதிப்பாய்வு செய்ய முடியாது. இருப்பினும், தவறான பணிநீக்கம் தொடர்பாக சட்டத்தின் கீழ் அவருக்கு பிற தீர்வுகள் உள்ளன, மேலும் அத்தகைய தீர்வுகளைத் தொடர அவருக்கு சுதந்திரம் உள்ளது.

அடுத்து, பிரதிவாதிகளின் நடவடிக்கைகள் சட்டப்பூர்வமான தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான அவரது பொதுவான உரிமையை மீறியதா என்பதை ஆணையம் ஆராய விரும்புகிறது. இது சம்பந்தமாக, பாதிக்கப்பட்டவரின் கூறப்படும் “மன நிலை” குறித்து இலங்கை காவல்துறை ஊடகப் பிரிவு 30 மார்ச் 2025 அன்று வெளியிட்ட அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கையின் தன்மை மற்றும் உள்ளடக்கத்தையும், அவரது “மன நிலை” காரணமாக அவர் “மத தீவிரவாத” செயலைச் செய்யக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் குறித்து மேலும் விசாரணைகள் நடத்தப்பட வேண்டியிருந்தது என்பதையும் இது கருதுகிறது. அறிக்கையின் உள்ளடக்கங்கள் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு மிகவும் பாரபட்சமானவை என்றும், வருங்கால முதலாளிகள் உட்பட பொதுமக்கள் மத்தியில் பாதிக்கப்பட்டவர் பற்றிய எதிர்மறையான எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதில் சந்தேகமில்லை என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பொலிஸ் ஊடகப் பிரிவின் அறிக்கையில் உள்ள தகவல்கள் CTID ஆல் வாய்மொழியாக வழங்கப்பட்டன என்பதை பிரதிவாதிகள் தெளிவுபடுத்தியதை ஆணையம் நினைவு கூர்கிறது. எனவே, கூறப்பட்ட அறிக்கையின் உள்ளடக்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு ஏற்படும் பாரபட்சத்திற்கு பிரதிவாதிகளே நேரடிப் பொறுப்பாவார்கள்.

மார்ச் 30, 2025 தேதியிட்ட அறிக்கை பாதிக்கப்பட்டவரின் பொதுவான வேலைவாய்ப்பு வாய்ப்புகளை எதிர்மறையாக பாதிக்கிறது என்று ஆணையம் கருதுகிறது. ஒரு நபரின் “மன நிலை” மற்றும் “மத தீவிரவாதத்திற்கு” சாய்வதாகக் கூறப்படுவது குறித்து இலங்கை காவல்துறை வெளியிட்ட அறிக்கை, அத்தகைய நபர் சட்டப்பூர்வமான தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரத்திற்கு மரண அடியாக இருக்கும் என்று முடிவு செய்வது நியாயமானது. பாதிக்கப்பட்டவர் மீது எந்த குற்றச்சாட்டும் சுமத்தப்படாமல் தற்போது காவலில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட போதிலும், அறிக்கையின் எதிர்மறையான தாக்கம் தொடர வாய்ப்புள்ளது.

மேலும், பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிராக ஒரு மட்டுப்படுபத்தல் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது என்ற செய்தி, பாதிக்கப்பட்டவர் வேலைவாய்ப்பைப் பெறுவதற்கான பொதுவான ஆற்றலை எதிர்மறையாகப் பாதிக்கும். PTA இன் பிரிவு 11(1) இன் நோக்கத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, கூறப்பட்ட மட்டுப்படுபத்தல் உத்தரவு தொடர்பாக நியாயமான சந்தேகத்தின் சட்டத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லை என்று ஆணைக்குழு கண்டறிந்துள்ளது என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும், தடை உத்தரவு பாதிக்கப்பட்டவரின் சமூகத்தில் நிலைப்பாட்டையும், சட்டமுறையான வேலைவாய்ப்பைப் பெறுவதற்கான அவரது ஆற்றலையும் எதிர்மறையாக பாதிக்கிறது.

இலங்கை காவல்துறையின் அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட வேண்டிய பாதகமான உள்ளடக்கத்தை பிரதிவாதிகள் வழங்குவதன் மூலம் பாதிக்கப்பட்டவரின்

சட்டமுறையான தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரத்திற்கான உரிமையை மீறியுள்ளனர் என்று ஆணைக்குழு முடிவு செய்கிறது. பாதிக்கப்பட்டவர் ஏதேனும் தவறு இழைத்துள்ளாரா என்ற நியாயமான சந்தேகம் போதும், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 11(1) இன் கீழ் ஒரு மட்டுப்படுத்தல் உத்தரவைக் கோருவதற்கும் பரிந்துரைப்பதற்கும் பிரதிவாதிகள் எடுத்த முடிவு, சட்டமுறையான தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான பாதிக்கப்பட்டவரின் சுதந்திரத்திற்கான உரிமையையும் மீறியுள்ளது. அதன்படி, அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14(1)(ப) இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமையை பிரதிவாதிகள் கூட்டாக மீறியுள்ளதாக ஆணைக்குழு கண்டறிந்துள்ளது.

எ. சமத்துவம் மற்றும் பாகுபாடு காட்டாத உரிமைகள்

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 12(1) பின்வருமாறு கூறுகிறது: “சட்டத்தின் முன் அனைத்து நபர்களும் சமம் மற்றும் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பிற்கு உரிமை உண்டு”, மேலும் உறுப்புரை 12(2) இவ்வாறு கூறுகிறது: “எந்தவொரு குடிமகனும் இனம், மதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டப்படக்கூடாது...”.

பாதிக்கப்பட்டவரின் கூறப்படும் “மன நிலை” மற்றும் அவரது “மன நிலை” காரணமாக அவர் “மத தீவிரவாத” செயலைச் செய்யக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் குறித்து இலங்கை காவல்துறை ஊடகப் பிரிவு மார்ச் 30, 2025 அன்று வெளியிட்ட அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கை பாதிக்கப்பட்டவரின் நலன்களுக்கு மிகவும் பாதகமானது என்று ஆணைக்குழு மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது. மேலும், மேற்படி அறிக்கை பிப்ரவரி 14, 2022 தேதியிட்ட IGP இன் RTM CRTM-231 சுற்றறிக்கை மற்றும் செய்தித்தாள்கள் மற்றும் வானொலிகளுக்கு தகவல்களைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் வழங்குதல் குறித்த இலங்கை காவல் துறை உத்தரவு எண். D5 ஐ மீறுவதாகதாகவும் ஆணைக்குழு குறிப்பிடுகிறது. இந்த வகையான ஒரு பாரபட்சமான அறிக்கை முற்றிலும் எதேச்சதிகாரமானது மற்றும் நியாயமற்றது என்றும் பாதிக்கப்பட்டவரின் கூறப்படும் “மன நிலை” மற்றும் “மத தீவிரவாத” செயல்களைச் செய்வதற்கான விருப்பம் குறித்து பொதுமக்களின் மனதைக் கறைபடுத்துவதைத் தவிர வேறு எந்த நோக்கத்திற்கும் உதவவில்லை என்றும் மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

அரியவன்சா & பிறர் எதிர் மக்கள் வங்கி ரூ பிறர் [2006] 2 Sri.LR. 145 (பக். 152 இல்) என்ற வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் இவ்வாறு தீர்ப்பளித்துள்ளது: “ எதேச்சதிகாரமானது அல்லது நியாயமற்ற எந்தவொரு நடவடிக்கையும் அல்லது சட்டமும் சமத்துவத்தை மீறுவதாக முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளதால், எதேச்சதிகாரமானது நிலை மற்றும் நியாயமற்ற தன்மையை மறுக்கும் கருத்துக்கள் சமத்துவ உரிமையில் பொதிந்துள்ளன. அதன்படி, மார்ச் 30, 2025 அன்று வெளியிடப்பட்ட ஊடக அறிக்கை பாதிக்கப்பட்டவரின் சட்டத்தின் முன் சமத்துவ உரிமையையும் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பையும் மீறுவதாக ஆணையம் கண்டறிந்துள்ளது.

எனவே, இலங்கை காவல்துறையால் வெளியிடப்பட்ட அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கையில் எதேச்சதிகாரமாகவும் நியாயமற்றதாகவும் பாரபட்சமான உள்ளடக்கத்தை வழங்குவதன் மூலம் பிரதிவாதிகள் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 12(1) இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமைகளை கூட்டாக மீறியுள்ளனர்.

மனித உரிமைகள் குழுவின் பொது கருத்து எண். 18 பாகுபாடு காட்டாமை, “பாகுபாடு காட்டாமை, சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் எந்த பாகுபாடும் இல்லாமல் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பு ஆகியவை மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான ஒரு அடிப்படை மற்றும் பொதுவான கொள்கையை உருவாக்குகின்றன” என்று குறிப்பிடுகிறது. பாகுபாடு பற்றிய கருத்து இலங்கை அரசியலமைப்பிலோ அல்லது ICCPR-லோ வெளிப்படையாக வரையறுக்கப்படவில்லை. இருப்பினும், அனைத்து வகையான இனப் பாகுபாடுகளையும் நீக்குவதற்கான சர்வதேச மாநாட்டின் பிரிவு 1, “இனப் பாகுபாடு” என்பது “இனம், நிறம், வம்சாவளி அல்லது தேசிய அல்லது இன தோற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எந்தவொரு வேறுபாடு, விலக்கு, கட்டுப்பாடு அல்லது முன்னுரிமையைக் குறிக்கும், இது அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார அல்லது பொது வாழ்க்கையின் வேறு எந்தத் துறையிலும் மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களின் அங்கீகாரம், அனுபவிப்பு அல்லது பயன்பாட்டை சமமாக ரத்து செய்யும் அல்லது பாதிக்கும் நோக்கம் அல்லது விளைவைக் கொண்டிருக்கும்.”

“இன விவரக்குறிப்பு” நடைமுறையானது பாகுபாடு காட்டாத உரிமையை மீறுவதாக தொடர்ந்து அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளதாக ஆணைக்குழு குறிப்பிடுகிறது. வில்லியம்ஸ் லெக்ராஃப்ட் எதிர் ஸ்பெயின் CCPR/C/96/D/1493/2006 வழக்கில், மனித உரிமைகள் குழு இன விவரக்குறிப்பு என்பது சட்டவிரோத பாகுபாட்டின் ஒரு வடிவம் என்று கருத்து தெரிவித்தது. மேலும், சட்ட அமுலாக்க அதிகாரிகளால் இன விவரக்குறிப்பைத் தடுப்பது மற்றும் எதிர்த்துப் போராடுவது குறித்த பொது பரிந்துரை எண். 36 (2020) இல் இனப் பாகுபாட்டை நீக்குவதற்கான குழு, சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டத்தால் தடைசெய்யப்பட்ட பாகுபாட்டின் ஒரு வடிவம் இன விவரக்குறிப்பு எவ்வாறு என்பதை விரிவாகக் கூறுகிறது. குழு இன விவரக்குறிப்புக்கான வரையறையையும் வழங்குகிறது:

இனரீதியான விவரக்குறிப்பு என்பது: (அ) சட்ட அமுலாக்க அதிகாரிகளால் செய்யப்படுகிறது (ஆ) புறநிலை அளவுகோல்கள் அல்லது நியாயமான நியாயப்படுத்தலால் தூண்டப்படவில்லை (இ) இனம், நிறம், வம்சாவளி, தேசிய அல்லது இன தோற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில்... (ஈ) குற்றச் செயல்கள், பயங்கரவாதம் அல்லது சட்டத்தை மீறுவதாகக் கூறப்படும் அல்லது மீறுவதற்கு வழிவகுக்கும் பிற செயல்பாடுகளை எதிர்த்துப் போராடுவது போன்ற குறிப்பிட்ட சூழல்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ICCPR மற்றும் அனைத்து வகையான இனப் பாகுபாடுகளையும் ஒழிப்பதற்கான சர்வதேச மாநாடு இரண்டிலும் இலங்கை ஒரு கட்சியாக உள்ளது என்பதை ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, பாதிக்கப்பட்டவர் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டபோது அவரது இனம் மற்றும் மதத்தின் அடிப்படையில் இனரீதியான விவரக்குறிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டாரா மற்றும் பாகுபாடு காட்டப்பட்டாரா என்பதை மதிப்பிடுவதற்கு மேற்கண்ட நெறிமுறை மற்றும் கருத்தியல் கட்டமைப்பை ஆணைக்குழு பயன்படுத்தலாம்.

இந்த வழக்கில் பாதிக்கப்பட்ட முகமது லியுதீன் முஹம்மத் ருஷ்தி, இலங்கை முஸ்லிம் குடிமகன். மேற்கூறிய பகுப்பாய்வானது, குறித்த நபர் ஸ்டிக்கர்கள் மூலம் வெளிப்படுத்திய குறிப்பிட்ட வார்த்தைகள் இலங்கையில் எந்த சட்டத்தின் கீழும் எந்த குற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. இருப்பினும், அவர் பயன்படுத்திய மொழியான அவரது

நடவடிக்கைகள் மற்றும் இறுதியில் அவர் கைது செய்யப்படுவது குறித்து விசாரணை நடத்த போதுமானதாக கருதப்பட்டது. ஆதனை தொடர்ந்து, விசாரணையின் போது அவர் வெளிப்படுத்தியதாகக் கூறப்படும் கருத்துக்கள் அவரைக் காவலில் வைக்க போதுமானதாக கருதப்பட்டன, இறுதியில், அவர் மீது கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. பாதிக்கப்பட்டவரின் சோதனையின் போது எந்த நேரத்திலும் பிரதிவாதிகள் ஒரு குற்றத்திற்கான உண்மையான ஆதாரங்களைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்பதை ஆணைக்குழு கவனிக்கிறது. மாறாக, பாதிக்கப்பட்டவர் எதிர்காலத்தில் சில குற்றங்களைச் செய்யக்கூடும் என்று கூறப்படும் சாத்தியக்கூறுகளின் அடிப்படையில் அவர்களின் சந்தேகங்கள் முன்னோக்கி நோக்கப்பட்டவை.

விசாரணையின் போது, பிரதிவாதிகள் சில வகையான “பயங்கரவாத” தாக்குதல்களைக் குறிப்பிட்டனர், உதாரணமாக “தனி ஓநாய் தாக்குதல்கள்”, இதில் ஒரு “தீவிரவாத” நபர் ஒரு அரசியல் அறிக்கையை வெளியிடுவதற்காக பொதுமக்களைத் தோராயமாகத் தாக்கக்கூடும். பாதிக்கப்பட்டவர் “தீவிரவாத” மற்றும் “மத தீவிரவாத” வன்முறைச் செயலைச் செய்யக்கூடிய ஒரு நபரின் “சுயவிவரத்திற்கு” பொருந்துகிறார் என்று பிரதிவாதிகள் கூறினர். இந்த விவரக்குறிப்பு மார்ச் 30, 2025 தேதியிட்ட இலங்கை காவல்துறை ஊடகப் பிரிவின் அதிகாரப்பூர்வ ஊடக அறிக்கையிலும் தெளிவாகத் தெரிந்தது, அதன் உள்ளடக்கங்கள் பிரதிவாதிகளால் வழங்கப்பட்டிருந்தன. பிரதிவாதிகளின் விசாரணையின் உந்துதல், தடுப்புக்காவல் உத்தரவிற்கான அவர்களின் கோரிக்கை மற்றும் பரிந்துரை, ஒரு தடை உத்தரவு ஆகியவை பாதிக்கப்பட்டவரின் சுயவிவரத்தின் இந்த வகையான மதிப்பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

பாதிக்கப்பட்டவர் ஏதோ ஒரு வகையான “தீவிரவாத மத சித்தாந்தத்தை” கொண்டிருந்தார் என்ற குற்றச்சாட்டைப் பொறுத்தவரை, கொள்கை மாற்றுகளுக்கான மையம் மற்றும் பிறர் எ. சட்டமா அதிபர் , பிற SC (F.R.) 91, 106 மற்றும் 107/2021 வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் பயங்கரவாதத் தடுப்பு (வன்முறை தீவிரவாத மத சித்தாந்தத்தை வைத்திருப்பதில் இருந்து தீவிரமயமாக்கல் நீக்கம்) விதிமுறைகள் எண். 2021 இன் சட்டபூர்வமான தன்மையை ஆராய்ந்ததை ஆணையம் நினைவு கூர்ந்தது. நீதிமன்றம் (பக். 11 இல்) கவனித்தது.

“தீவிரவாத மத சித்தாந்தம்” என்பதன் வரையறை உள்ளார்ந்த சிரமங்களை முன்வைக்கிறது, ஏனெனில் மத நம்பிக்கைகள் தனிநபர்களிடையே பரவலாக வேறுபடலாம், ஒருவரின் மத சித்தாந்தம் மற்றொருவருக்கு தீவிரமாகத் தோன்றும். தெளிவு இல்லாத நிலையில்,

சில மனப்பான்மைகள், நடத்தைகள், உடைகள் போன்றவற்றை தீவிரவாத மத சித்தாந்தங்களின் அறிகுறிகளாகக் கருதக்கூடிய முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில், நீதிமன்றம் தடைசெய்யப்பட்ட விதிமுறைகள் அரசியலமைப்பின் பிரிவுகள் 10, 12(1) மற்றும் 13 I மீறுவதாகக் கண்டறிந்து, விதிமுறைகளை செல்லாது என்று அறிவித்தது.

உச்ச நீதிமன்றம் ஏற்கனவே மிகவும் சிக்கலானதாகவும் எதேச்சதிகாரமான தன்மைக்கு ஆளாகக்கூடியதாகவும் அடையாளம் கண்டுள்ள “மத தீவிரவாதம்” என்ற கருத்துக்களை பிரதிவாதிகள் நம்பியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. பாதிக்கப்பட்டவரின் வழக்கில், “மேற்கத்திய எதிர்ப்பு” போன்ற அவரது கருத்துக்கள் மற்றும் காசாவில் நடக்கும் நிகழ்வுகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் ஸ்டிக்கர்களை ஒட்டுவது போன்ற நடத்தை, இது பொதுவாக பல உணர்ச்சிவசப்பட்ட இளைஞர்களிடையே பொதுவானதாகக் கருதப்படுவதாவது, மேலும் இதுவே “தீவிரமயமாக்கலின்”

அறிகுறிகளாக எதேச்சதிகாரமாகக் கருதப்பட்டது. பாதிக்கப்பட்டவர் “தீவிரமயமாக்கப்பட்டவர்” மற்றும் “மத தீவிரவாதத்தின்” வன்முறைச் செயல்களைச் செய்யக்கூடியவர் என்ற பிரதிவாதிகளின் சந்தேகம் அவரது இன மற்றும் மத சுயவிவரத்தை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகத் தெரிகிறது. அத்தகைய இன விவரக்குறிப்பு சட்டவிரோத பாகுபாட்டின் ஒரு வடிவம் என்று மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 13(5) பின்வருமாறு கூறுகிறது என்பதை ஆணைக்குழு நினைவு கூர்கிறது. “குற்றம் நிரூபிக்கப்படும் வரை ஒவ்வொரு நபரும் நிரபராதி என்று கருதப்பட வேண்டும். பயங்கரவாத எதிர்ப்பு சூழலில் இனரீதியான விவரக்குறிப்பானது குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்படும் வரை நிரபராதி என்று கருதப்படும் உரிமையை ரத்து செய்யக்கூடும் என்று ஆணையம் கருதுகிறது, ஏனெனில் சட்ட அமலாக்க அதிகாரிகள் ஒரு நபரின் அடையாளத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே குற்றத்தை ஊகிக்கும் கண்ணோட்டத்தில் தங்கள் விசாரணையைத் தொடங்குகிறார்கள். ஒரு நபர் நிரபராதி என்று “கருதப்படவதற்கு”, அவர்கள் பாரபட்சத்திற்குட்படுத்தப்பட கூடாது. தற்போதைய வழக்கில், பாதிக்கப்பட்டவர் அத்தகைய பாரபட்சத்திற்குட்பட்டதாக ஆளானதாகத் தெரிகிறது, ஏனெனில் எந்தவொரு ஆதார அடிப்படையும் இல்லாமல் பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் அவருக்கு எதிராக தேவையற்ற, விகிதாசாரமற்ற மற்றும் நியாயமற்ற நடவடிக்கைகள் விதிக்கப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் அவரது “மனநிலை”, அதாவது, காசாவில் நடக்கும் நிகழ்வுகள் குறித்த அவரது கருத்துக்கள் மற்றும் சீற்றம், எதிர்காலத்தில் வன்முறைச் செயலைச் செய்ய வழிவகுக்கும் என்ற பிரதிவாதிகளின் மதிப்பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பாதிக்கப்பட்டவரின் இன மற்றும் மத சுயவிவரம் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இந்த மதிப்பீட்டை வடிவமைத்தது.

விசாரணையின் போது, கட்டுப்பாட்டு உத்தரவுக்கான காரணங்களை மேற்கோள் காட்டும்போது, யூத பண்டிகைகள் மற்றும் நோன்பு மாதம் உள்ளிட்ட மத அனுசரிப்பு காலங்களை பிரதிவாதிகள் குறிப்பிட்டதாக ஆணைக்குழு நினைவு கூர்ந்தது. பயங்கரவாத செயல்களுக்கு பெயர் பெற்ற சர்வதேச ஆயுதக் குழுவான 'ISIS' நோன்பு மாதத்தில் பயங்கரவாதச் செயல்களைச் செய்ய நபர்களைத் தூண்டுவதாக அறியப்படுகிறது என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். “சமூக தனிமைப்படுத்தல்” என்பது “தீவிரவாதமாக” மாறுவதற்கான ஒரு அம்சமாகவும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர், மேலும் காசாவில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளால் பாதிக்கப்பட்டவர் தான் கவலைப்பட்டதாக அவர் ஒப்புக்கொண்டதாகக் கூறப்படும்படி அவரது பெற்றோர் செயல்படவில்லை என்றும் கூறினர். பாதிக்கப்பட்டவர் மனச்சோர்வுக்கான மருந்துகளை உட்கொண்டதாகவும் (மேலும் விசாரணையில் இது தவறானது மற்றும் வதந்திகளை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டது) பாதிக்கப்பட்டவரின் பெற்றோருக்கு அத்தகைய மருந்து பற்றி தெரியாது என்றும் பிரதிவாதிகள் கூறினர். இந்தக் கூறப்படும் சூழ்நிலைகளில், பாதிக்கப்பட்டவர் சமூக ரீதியாக தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகவும், இது அவரது “தீவிரவாதத்திற்கு” வழிவகுக்கும் என்றும் பிரதிவாதிகள் மதிப்பிட்டனர். பாதிக்கப்பட்டவர் முன்பு குறிப்பாக “மதவாதி” அல்ல என்றும், அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் போராட்டங்கள் மற்றும் காசாவில் நடந்த நிகழ்வுகள் காரணமாக அவர் மேலும் “மதவாதி” ஆனார் என்றும் பிரதிவாதிகள் கூறினர். குறித்த நபர் தீவிரவாதமயப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என அவர்கள் மதிப்பிடுதல் இந்த காரணிகள் காரணமாயிருந்தன.

பாதிக்கப்பட்டவர் ஒரு முஸ்லிமாக இல்லாவிட்டால், ஒருவரின் பெற்றோரிடமிருந்து விலகி இருப்பது, ஒருவரின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் உள்ள சவால்கள் மற்றும் உலகளாவிய அரசியல்

மற்றும் நிகழ்வுகள் மீதான சீற்றம் ஆகியவை “தீவிரமயமாக்கலின்” அறிகுறியாகக் கருதப்படடிருக்கலாம் என்று ஆணைக்குழு குறிப்பிடுகிறது. இந்தச் சூழலில், பாதிக்கப்பட்டவர் இனரீதியான விவரக்குறிப்புக்கு உட்பட்டிருப்பதே இந்தக் காரணிகள் “தீவிரமயமாக்கலின்” அறிகுறிகளாகும் என்ற பிரதிவாதிகளின் மதிப்பீட்டிற்கான முதன்மையாகக் காரணம் என்று ஆணையம் கவனிக்கிறது.

பாதிக்கப்பட்டவரை இனரீதியான விவரக்குறிப்புக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம், அரசியலமைப்பின் உறுப்புரைகள் 12(1) மற்றும் 12(2) இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள இனம் மற்றும் மதத்தின் அடிப்படையில் சமத்துவம் மற்றும் பாகுபாடு காட்டாத உரிமைகளை பிரதிவாதிகள் கூட்டாக மீறியுள்ளதாக ஆணையம் முடிவு செய்கிறது.

ஏ. பிற அவதானிப்புகள்

முறைப்பாட்டாளர் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டவரின் வழக்கறிஞர் அளித்த சமர்ப்பிப்பை ஆணைக்குழு கவனத்திற்கொள்கிறது. பிரதிவாதிகள் முறைப்பாட்டாளரை காவல் நிலையம் அல்லது அதிகாரப்பூர்வ இடம் அல்லாத வேறு இடத்தில் CTID அதிகாரியைச் சந்திக்குமாறு அறிவுறுத்தியமை. தொடர்பான அதிகாரி விசாரணைக்கு சமூகமளித்தார், மேலும் முறைப்பாட்டாளரின் வசதிக்காக இந்த அறிவுறுத்தல் நல்லெண்ணத்துடன் வழங்கப்பட்டது என்று விளக்கினார். பாதிக்கப்பட்டவர் விடுவிக்கப்பட்டவுடன் அவருக்குப் பொறுப்பேற்பார் என்று முறைப்பாட்டாளரிடமிருந்து எழுத்துப்பூர்வ உறுதிமொழியைப் பெறுவதற்காக இந்தக் சந்திப்பு நடைபெற்றது.

இந்த வழக்கில் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு 22 வயது என்றும், அவர் வயதுக்கு வந்தவராகவும் இருக்கிறார் என்பதை ஆணையம் கவனிக்கிறது. எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும், பாதிக்கப்பட்டவர் உடல் ரீதியாகவோ அல்லது மன ரீதியாகவோ எந்த வகையிலும் செயலிழந்தவர் என்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் ஆணையத்திடம் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை, இதனால் அவர் ஒரு பொறுப்பான வயது வந்தவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் எனும் வகையிலான பாதிக்கப்பட்டவரின் JMO-வின் மதிப்பீட்டையும் ஆணைக்குழு மதிப்பாய்வு செய்தது, மேலும் பாதிக்கப்பட்டவரின் உளவியல் மதிப்பீட்டைச் செய்ய அவர்கள் இல்லை என்றும், ஒரு மருத்துவ பயிற்சியாளர் அவ்வாறு செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்றும் கூறப்பட்ட அதிகாரி கூறியதை ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. 2022 ஆம் ஆண்டு 12 ஆம் எண் சட்டத்தால் திருத்தப்பட்ட PTA-வின் பிரிவு 11(1A)-ன் கீழ், JMO-வால் பாதிக்கப்பட்டவரின் மதிப்பீடு எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தேவைப்பட்டது என்பதை ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது. இந்த அறிக்கை 2025 ஏப்ரல் 10 ஆம் தேதி கற்றறிந்த நீதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டபோது, கற்றறிந்த நீதிபதி, தேவைப்பட்டால் உளவியல் மதிப்பீட்டை தனிப்பட்ட முறையில் பெறுமாறு பாதிக்கப்பட்டவருக்கு உத்தரவிட்டு நடவடிக்கைகளை முடித்துவிட்டார். பாதிக்கப்பட்டவரின் மேலும் மதிப்பீட்டை உத்தரவிடுவது பொருத்தமானதல்ல என்று கற்றறிந்த நீதிபதி கருதினார் என்று ஆணையம் கருதுகிறது. இந்தச் சூழலில், புகார்தாரரிடமிருந்து பிரதிவாதிகள் ஏன் இத்தகைய எழுத்துப்பூர்வ உறுதிமொழியைக் கோரினர் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள ஆணையம் தவறிவிட்டது. இந்த எழுத்துப்பூர்வ உறுதிமொழி அவர்களின் விசாரணைக்கு ஏதேனும் மதிப்புள்ளதா என்று பிரதிவாதிகளிடம் கேட்டபோது, அந்த உறுதிமொழிக்கு முறையான மதிப்பு இல்லை என்றும், பாதிக்கப்பட்டவரின் பெற்றோர் பாதிக்கப்பட்டவரின் நலனுக்காக சில பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வதை உறுதி செய்வதற்காகவே அவர்கள் அதைக் கோரியதாகவும் அவர்கள் உறுதிப்படுத்தினர்.

எழுத்துப்பூர்வ உறுதிமொழியைப் பெறுவதற்காக, அதிகாரப்பூர்வ இடம் அல்லாத வேறு இடத்தில் ஒரு அதிகாரியைச் சந்திக்கக் கோருவது மிகவும் பொருத்தமற்றது என்றும் ஆணையம் கருதுகிறது. சட்ட அமலாக்க அதிகாரிகள் எல்லா நேரங்களிலும் முறையான நடைமுறையைப் பின்பற்ற வேண்டும், மேலும் அத்தகைய நடைமுறை என்பது, சந்தேக நபரின் நெருங்கிய உறவினரை காவல் நிலையங்கள் போன்ற அதிகாரப்பூர்வ இடங்களில் மட்டுமே சந்திப்பதும், அத்தகைய சந்திப்புகளின் முறையான பதிவுகளைப் பராமரிப்பதையும் உள்ளடக்கும்.

தற்போதைய வழக்கு பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் அடக்குமுறைத் தன்மையின் அடையாளமாகவும், சட்ட அமலாக்க அதிகாரிகள் அதன் விதிகளை எளிதில் துஷ்பிரயோகம் செய்யக்கூடியதாகவும் உள்ளது என்பது குறித்து ஆணையம் கருத்து தெரிவிக்காமல் இருப்பது தவறானதாகும்.

இலங்கையின் சட்டப் புத்தகத்தில் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் ஒரு கடுமையான களங்கமாகவே உள்ளது, மேலும் அதை ரத்து செய்வதற்கான நேரம் இதைவிடப் பொருத்தமானதாக இருக்க முடியாது. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் பல வழிகளில் அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயத்துடன் பொருந்தாததாக இருந்தாலும், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் ஐந்து அம்சங்கள் குறிப்பாக மோசமானவை. முதலாவதாக, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் பிரிவு 2(1)(ஏ) இல் காணப்படும் குற்றம் போன்ற தெளிவற்ற மற்றும் திறந்த பயங்கரவாதக் குற்றங்களைக் கொண்டுள்ளது. இரண்டாவதாக, விசாரணை இல்லாமல் பன்னிரண்டு மாதங்கள் வரை நீண்ட கால தடுப்புக்காவலை இது அனுமதிக்கிறது. மூன்றாவதாக, ஒரு சந்தேக நபரை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஒரு நீதிபதி முன் ஆஜர்படுத்த வேண்டிய தேவையை இது நீக்குகிறது. நான்காவதாக, மேல் நீதிமன்றத்தில் குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்டவுடன் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு ஜாமீன் வழங்க மறுக்கிறது. ஐந்தாவது, இது காவல்துறை அதிகாரிகளிடம் அளிக்கும் வாக்குமூலங்களை ஆதாரமாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்கிறது, இதன் மூலம் காவலில் உள்ள சந்தேக நபர்களை துஷ்பிரயோகம் செய்வதை ஊக்குவிக்கிறது.

மேற்கூறிய காரணங்களுக்காக பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் என்றாலும், தற்போதைய வழக்கு பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தை மாற்றுவதற்காக இயற்றப்படும் எந்தவொரு சட்டம் தொடர்பாகவும் கடுமையான கவலையை எழுப்புகிறது. மேற்கூறிய பகுப்பாய்வு வெளிப்படுத்துவது போல, பிரதிவாதிகள் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் விதிகளை மீறும் வகையில் செயல்பட்டனர். சாராம்சத்தில், எதிர்காலத்தில் ஒரு குற்றத்தைச் செய்வதற்கான அவரது திறனின் அடிப்படையில் பாதிக்கப்பட்டவரின் “மனநிலையை” மதிப்பிடுவதே முதன்மையாகக் காவலில் வைக்கப்பட்டதன் நோக்கமாக இருந்த “தடுப்பு” உத்தரவின் தன்மையில் தடுப்பு உத்தரவைப் பெறுவது, பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 9(1) இன் எல்லைக்கு முற்றிலும் வெளியே வந்தது. இதேபோல், பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு குற்றம் நடந்ததற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லாத நிலையில், பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 11(1) இன் கீழ் பாதிக்கப்பட்டவரை கண்காணிப்பு மற்றும் கண்காணிப்புக்கு உட்படுத்தக் கோரப்பட்ட தடை உத்தரவும் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் எல்லைக்கு வெளியே வந்தது. எனவே, தற்போதைய வழக்கு, பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கடுமையான சுவர்களைத் தாண்டி கூட சட்ட அமலாக்க அதிகாரிகள் எவ்வாறு துணிச்சலான

முயற்சிகளைச் செய்யலாம் என்பதற்கு ஒரு தெளிவான எடுத்துக்காட்டு. தற்போதைய வழக்கைப் போலவே, இந்த வகையான நடவடிக்கைகள் சட்டவிரோதமாகக் கருதப்படலாம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதாகும். இருப்பினும், அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கான நிறுவனக் கோரிக்கை சட்ட சீர்திருத்த செயல்முறையை இயக்கக்கூடும், இதன் மூலம் இலங்கை இறுதியில் அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு சட்டப்பூர்வ மறைப்பை வழங்கும் ஒரு புதிய பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டத்துடன் எஞ்சியிருக்கும். ஒரு குற்றத்திற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லாத நிலையில் தடுப்புக் காவல் மற்றும் இன விவரக்குறிப்பு பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றாலும், ஒரு புதிய சட்டம் அத்தகைய நடவடிக்கைகளை மிகவும் சட்டப்பூர்வமாக்க முடியும். எனவே, எந்தவொரு குற்றத்திற்கும் நியாயமான முறையில் சந்தேகிக்கப்படாத, ஆனால் இன விவரக்குறிப்பின் அடிப்படையில், “தீவிரமயமாக்கப்பட்ட” அல்லது “மத தீவிரவாதத்திற்கு” ஆளாகக்கூடிய மற்றும் எதிர்காலத்தில் குற்றங்களைச் செய்யக்கூடிய நபர்களைக் “கண்டறிதல்”, “கண்காணித்தல்” மற்றும் “மறுவாழ்வு” செய்வதற்கான சட்ட அமலாக்க அதிகாரிகளின் அதிகாரங்களை அதிகரிக்க விரும்பும் நிறுவன நபர்களால் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தை ரத்து செய்வதற்கான தற்போதைய முயற்சிகள் கடத்தப்படாமல் இருப்பது மிகவும் முக்கியம்.

பரிந்துரைகள்

பிரதிவாதிகள் தங்கள் நிர்வாகச் செயல்கள் மூலம், பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமைகளான கருத்துச் சுதந்திரம், சிந்தனைச் சுதந்திரம், மனசாட்சி மற்றும் மதம், தன்னிச்சையான கைது மற்றும் தடுப்புக்காவலில் இருந்து சுதந்திரம், நிரபராதிகளாக கருதப்படும் உரிமை, நடமாடும் சுதந்திரம், சட்டப்பூர்வமான தொழிலில் ஈடுபடும் சுதந்திரம் மற்றும் அரசியலமைப்பின் உறுப்புகள் 14(1)(அ), 10, 13(1), 13(2), 13(5), 14(1)(ஏ), 14(1)(எ), 12(1), மற்றும் 12(2) ஆகியவற்றால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள சமத்துவம் மற்றும் பாகுபாடு காட்டாத உரிமைகளை மீறியுள்ளதாக ஆணையம் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது.

இந்த வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, பாதிக்கப்பட்டவரின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதற்கு பிரதிவாதிகளும், ஒரு நிறுவனமாக CTID-யும் கூட்டுப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று ஆணையம் கருதுகிறது. ஆணையத்தின் கருத்துப்படி, கூறப்பட்ட மீறல்கள் தனிப்பட்ட அதிகாரிகளின் செயல்களுக்குக் காரணமாக இருக்கக்கூடாது, மாறாக CTID-யின் நிறுவன மற்றும் கொள்கை குறைபாடுகள் மற்றும் PTA-வின் தவறான விளக்கங்களிலிருந்து நேரடியாக வெளிப்படுகின்றன.

HRCSL சட்டத்தின் பிரிவு 15(3)(உ) மற்றும் (4) இன் அடிப்படையில், 1வது பிரதிவாதியான CTID பணிப்பாளருக்கு பின்வரும் பரிந்துரைகள் செய்யப்படுகின்றன.

1. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 11(1) அந்தத் தடை உத்தரவை அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு எதிரான தடை உத்தரவை நிறுத்துவதற்கு பாதுகாப்பு அமைச்சருக்கு உடனடியாகப் பரிந்துரைக்க நடவடிக்கை எடுக்கவும்.
2. எந்தவொரு விஷயத்திலும் எந்தவொரு சந்தேக நபரையும் கைது செய்வதற்கு முன்னர், பணிப்பாளர் (சட்டம்), இலங்கை காவல்துறை மற்றும் சட்டமா அதிபர் துறையின் ஆலோசனையைப் பெறுவதற்கான நடைமுறையை நிறுவுதல்.

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் பிரிவு 2(1)(ஏ) இன் கீழ் ஒரு குற்றம் அல்லது வெளிப்பாடுகள் தொடர்பான இதே போன்ற ஏதேனும் குற்றம் தொடர்பாக.

3. இலங்கை அரசியலமைப்பின் பிரிவு 13(2) இன் படி, கைது செய்யப்பட்ட 72 மணி நேரத்திற்குள் ஒரு நீதிபதி முன் சந்தேக நபர்களை ஆஜர்படுத்தும் ஒரு நிலையான நடைமுறையை நிறுவுதல்.

4. இந்த வழக்கில் ஆணையத்தின் கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் பரிந்துரைகளின் நகலை, CTID இன் அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் வழங்கவும், இந்த கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் பரிந்துரைகளைப் படித்துப் புரிந்துகொள்ள அறிவுறுத்தல்களுடன்.

5. கைது செய்யப்பட்ட தேதியில் சந்தேக நபரின் நெருங்கிய உறவினருக்கு கைது ரசீது வழங்குமாறு CTID இன் அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் எழுத்துப்பூர்வமாக தெளிவான அறிவுறுத்தல்களை வழங்க வேண்டும்.

6. காவல் நிலையம் போன்ற அதிகாரப்பூர்வ இடம் அல்லாத வேறு இடத்தில் சந்தேக நபரின் நெருங்கிய உறவினர்களைச் சந்திப்பதையோ அல்லது அவர்களை ஈடுபடுத்துவதையோ தவிர்க்குமாறு அனைத்து CTID அதிகாரிகளுக்கும் எழுத்துப்பூர்வமாக தெளிவான அறிவுறுத்தல்களை வழங்க வேண்டும்.

7. பிப்ரவரி 14, 2022 தேதியிட்ட IGP இன் சுற்றறிக்கை RTM CRTM-231 மற்றும் செய்தித்தாள்கள் மற்றும் வானொலிகளுக்கு தகவல்களைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் வழங்குதல் குறித்த இலங்கை காவல் துறை உத்தரவு எண். D5 ஆகியவற்றை CTID அதிகாரிகள் மத்தியில் மீண்டும் வெளியிட வேண்டும். மேலும், சந்தேக நபர் அல்லது விசாரணைகள் பற்றிய பாரபட்சமான உள்ளடக்கத்தை ஊடகங்களுக்கு வழங்குவதைத் தவிர்க்குமாறு அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் உத்தரவிட வேண்டும்.

8. சந்தேக நபரின் இன அல்லது மத பின்னணியை தேவையற்ற முறையில் கருத்தில் கொள்ளாமல், “இனரீதியான விவரக்குறிப்பை”த் தவிர்ப்பதற்கும், புறநிலை காரணிகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே விசாரணைகளை நடத்துவதற்கும் அனைத்து CTID அதிகாரிகளுக்கும் எழுத்துப்பூர்வ தெளிவான அறிவுறுத்தல்களை வழங்குதல்.

9. ஒரு சந்தேக நபரின் “மனநிலை” அல்லது பிற உளவியல் காரணி விசாரணைக்கு பொருத்தமானதாக மாறினால், விசாரணையைத் தொடர்வதற்கு முன் குற்றவியல் உளவியல், மனநல மருத்துவம் அல்லது இதே போன்ற துறையில் பயிற்சி பெற்ற சுயாதீன நிபுணரிடமிருந்து அறிக்கையைப் பெற வேண்டும் என்று CTID இன் அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் எழுத்துப்பூர்வமாக தெளிவான அறிவுறுத்தல்களை வழங்கவும். ஏதேனும் மனநலப் பிரச்சினை அடையாளம் காணப்பட்டால், சந்தேக நபர் உடனடியாக ஒரு JMO ஆல் பரிசோதிக்கப்பட வேண்டும், மேலும் ஆணைக்குழு அவ்வாறு பரிந்துரைத்தால், சந்தேக நபர் தேவையான சிகிச்சையைப் பெற ஒரு தொடர்புடைய நிறுவனத்தின் பராமரிப்பில் வைக்கப்பட வேண்டும்.

மேலும், ஆணையம் பொலிஸ் மா அதிபருக்கு பின்வரும் பரிந்துரைகளை வழங்குகிறது.

1. மாண்புமிகு சட்டமா அதிபருடன் கலந்தாலோசித்து, பயங்கரவாதம் தொடர்பான குற்றங்கள் தொடர்பான விசாரணைகளை மேற்கொள்ளும்போது “நியாயமான சந்தேகத்தின்” தரநிலை தொடர்பாக தெளிவான வழிகாட்டுதல்களை நிறுவுங்கள். மேற்கூறிய வழிகாட்டுதல்கள் ஜூலை 2, 2019 அன்று அப்போதைய பொலிஸ் மா அதிபருக்கு வழங்கப்பட்ட ஆணையத்தின் வழிகாட்டுதல்களுடன் முழுமையாக இணங்க வேண்டும். மேற்கூறிய வழிகாட்டுதல்கள் குறித்து CTIDக்கு தேவையான பயிற்சி அளிக்க உடனடி நடவடிக்கைகளை எடுக்கவும்.

2. மேலே பட்டியலிடப்பட்டுள்ள பரிந்துரைகளை முழுமையாக செயல்படுத்த 1வது பிரதிவாதிக்கு தேவையான ஆலோசனைகளை வழங்கவும்.

பொதுப் பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் செயலாளருக்கு ஆணையம் பின்வரும் பரிந்துரையையும் வழங்குகிறது.

சட்டப்பூர்வமான தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான தனது சுதந்திரம் மற்றும் இந்த விஷயத்தில் இலங்கை காவல்துறையின் கூட்டுப் பொறுப்பு தொடர்பாக பாதிக்கப்பட்டவருக்கு ஏற்படும் பாரபட்சத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்காக, பொது பாதுகாப்பு அமைச்சகம் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு இருநூறாயிரம் ரூபாய் (ரூ. 200,000/-) தொகையை வழங்க பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

HRCSL சட்டத்தின் பிரிவு 15(7) இன் படி, 1வது பிரதிவாதி, பொலிஸ் மா அதிபருக்கு மற்றும் பொது பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் ஆகியோர் இந்த பரிந்துரைகளை ஜூலை 15, 2025 அன்று அல்லது அதற்கு முன்னர் செயல்படுத்த வேண்டும் என்றும், இந்த பரிந்துரைகளை செயல்படுத்துவது தொடர்பான முன்னேற்றம் குறித்த அறிக்கையை ஆணையத்திற்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்தப்படுகிறார்கள்.

இந்த கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் பரிந்துரைகளின் நகல், ஏப்ரல் 7, 2025 அன்று வெளியிடப்பட்ட தடை உத்தரவை நிறுத்துவது உட்பட, தகுந்த நடவடிக்கைக்காக பாதுகாப்பு அமைச்சர், பொது பாதுகாப்பு அமைச்சர், மாண்புமிகு சட்டமா அதிபர் மற்றும் பொலிஸ் மா அதிபர் ஆகியோருக்கு அனுப்பப்படும்.